

Giới thiệu Vương Phi Tỷ Phú

Ở đời thường mỗi người mỗi cảnh, cứ nghĩ sống trong giàu sang sẽ hạnh phúc nhưng đâu phải ai cũng hiểu cái gì cũng có cái giá của nó khi mà cô sống trong cuộc sống sung sướng nhưng lại thiếu đi sự yêu thương của gia đình.

Trong một lần cô buồn chán đi dạo nhìn mọi người xung quanh hâm mộ mình, nhìn cái huy chương mình mang bên người vì huy chương đó là đại diện cho ngôi trường quý tộc và cũng phải xuất sắc mới được học trường đó nhưng cô không quan tâm.

Cô đang miên man trong suy nghĩ liệu mình không về nhà thì sẽ có ai biết mình không về thì đột nhiên có xảy ra ... nếu các bạn muốn biết xảy ra chuyện gì với cô thì hãy đọc truyện Vương Phi Tỷ Phú.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong ánh hoàng hôn âm ỉm đậm đặc sắc đỏ, cây cối xơ xác vươn những cái cành gầy guộc ra ngoài đường. Khung cảnh nào ruột, thê lương. Âu Tinh Mặc vẫn như mọi ngày, bình thản mà bước đi như không hiểu lẽ sự đời. Nhưng tốt nhất là đừng trông mặt bất hình dung cẩn thận nâng cho vài đá là xong film. Nhà nó tuyệt đối không phải hạng thường, cứ nhìn cái phù hiệu Thánh Huy trước ngực là biết.

Thánh Huy là học viện đứng đầu thế giới, muốn vào đây, ít nhất phải có: Tiền, tài, sắc, võ, cầm, kì, thi, họa.... Và đương nhiên, những thứ này cũng thuộc tầm cỡ thế giới.

Nó phớt lờ những ánh nhìn xung quang mà tiếp tục ngẩng cao đầu đi tiếp. Thực sự bây giờ nó chưa muốn về nhà à không, theo cách gọi mà mọi người vẫn hay gọi thì phải là Âu Gia chứ nhỉ? Tự cười chính mình ha, Âu Gia gì chứ. Chỉ là một căn biệt thự nhỏ u ám quanh năm với một đồng người hầu, vệ sĩ. Bây giờ cho dù cô có không về thì liệu ai quan tâm? (Chị ơi, ta tạo ra chị hoàn hảo tỷ người có một nhưng mà ta lại thuộc dạng người theo chủ nghĩa cực đoan nên số chị nó hơi... không suôn sẻ lắm, tha lỗi cho ta!)

Nó bước qua đường mà không để ý đèn đã bật đỏ từ khi nào. Chậm rãi bước từng bước xuống đường, ngây ngốc nhìn xung quanh như một cái lệ. Bây giờ, nó còn chẳng quan tâm là mình nhìn thấy gì nữa.

Kết.....

Tiếng phanh gấp của một chiếc xe tải 10 tấn có lẽ đủ uy lực để kéo nó về thực tại nhưng vẫn chưa đủ để khiến nó quan tâm.

Rầm....

Âm thanh đó vang lên trong sự ngạc nhiên của mọi người. Không phải bởi vì chiếc xe tải đó quá lớn để nó không nhìn thấy mà bị đâm hay là bị lật. Mà bởi vì nó là người bị đâm. Bởi vì nó là học sinh Thánh Huy.

Bỗng chốc, nó thấy đời thật nực cười. Một bác tài tầm 60 tuổi đã phục vụ cho đất nước bao nhiêu năm mà còn không được quan tâm bằng 1% sự quan tâm người ta dành cho nó chỉ vì cái mác "Học sinh học viện Thánh Huy" hay cái bộ đồng phục trị giá hơn 20 triệu này?

Nó bỗng chốc thấy người nhẹ đi, hai mí mắt nặng trĩu, cũng chẳng quan tâm làm gì, hơn nữa hình như lâu rồi, nó chưa được nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lặng lẽ, cô độc bước đi trên con đường đầy lá vàng mùa thu, nó còn không nhận ra là mọi người đã chẳng còn chú ý nó nữa. Dù sao thì nó cũng vui vì điều đó (nếu nhận ra) bởi vì lúc ra đường, khi nào cũng bị xét nét như sinh vật ngoài hành tinh không bằng. Vậy nên trong túi nó luôn luôn có một chiếc gương để xem xem mặt mình có dính gì hay không. Thật kỳ cục (dù không muốn thừa nhận) và vô cùng bức bối mình nga. Cốp...

Nó vừa bị thứ gì đó rơi trúng đầu thì phải?

Cúi nhẹ người xuống nhặt cái vật thể bay không xác định dám to gan rơi trúng đầu cô.

Thì ra đó là một cuộn giấy rất kì lạ, mà đây cũng không có giống giấy cho lắm. Giấy gì mà thù rồng thù phượng cơ chứ?

Nó mở cái thứ gọi là cuộn giấy ấy ra.

Aida, dạo này mắt thật sự càng ngày càng kém đi. Ngay cả giấy với vải cũng không phân biệt được thì còn làm ăn gì được nữa.

Ừa không phải mắt thật sự có vấn đề thật đấy chứ? Sao trên cuộn vải này còn có tên của nó?

Cẩn thận giờ ra, đọc thật tỉ mỉ, đọc xong nó chỉ nhẹ cười, đôi mắt còn thêm vài phần băng lãnh:

- Tôi không quan tâm, xem lại tên tôi đi.

Lăng ta xuất hiện, có vài lời muốn nói:

- Thứ nhất: Ta không có gì để nói.

- Thứ hai: Xin đọc lại điều thứ nhất, cảm ơn.

Bây giờ chúng ta sẽ xem trong cuộn giấy đó viết gì nhé.

Thiên Giới, ngày 9 tháng 5 năm 2014

THƯ THÔNG BÁO

Kính gửi Mặc tiểu thư, xin thông báo rằng cô đã chết. Do lỗi của chúng tôi đã bắt nhầm linh hồn. Cũng vừa hay, cô còn thiếu một kiếp một ở nước Thiên Khiết, cái này cũng do chúng tôi không xem kĩ sổ sách đã vội đưa người đi đầu thai.

Mong cô đừng truy cứu những lỗi chúng tôi đã gây ra.

Để đền ơn cô, chúng tôi xin tặng cô ba điều ước. Khi nào muốn cái gì, cô chỉ cần gọi '\Tiêu Đan Vũ\' thì ngay lập tức sẽ có người thực hiện điều ước của cô.

Nhân tiện xin thông báo, sau khi cô đọc xong bức thư này đúng 30 phút không thừa, không thiếu một giây sẽ được đưa về nước Thiên Khiết ngay lập tức.

Kí tên:

Hội đồng Thiên Giới

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

30 phút sau.

Nó thấy người nhẹ đi, đôi mắt cũng trĩu nặng. Từ từ đi vào giấc mộng.

- Tiểu thư, người mau tỉnh dậy đi, đừng làm Y Nhi sợ.

Nó khẽ cựa mình, đôi mắt khó nhọc từ từ hé mở.

Đập vào mắt nó là một người con gái cực kì cực kì xinh đẹp nha. Sống mũi thẳng, hai cánh mũi phập phồng lên xuống rất đáng yêu. Đôi mắt to, tròn, long lanh như nước. Làn da trắng mịn màng như tuyết. Quả thật vô cùng quyến rũ lòng người.

Lướt đôi mắt sắc lạnh nhận xét về con người này. Nó muốn xem đây có phải là người đáng tin hay không. Nhưng thực ra điều này cũng không quan trọng lắm bởi vì chuyện nó biến cô ta thành người của mình chỉ là ngày một ngày hai mà thôi. Căn bản chỉ là nhìn để đánh giá cô ta có xứng đáng đủ tổ chất hay không thôi. Nhưng nó biết, sắc đẹp của cô ta có thể lợi dụng được.

Mãi suy nghĩ nhưng nó vẫn nhận ra ra cái cô gái tên Y Nhi kia biết cô đã tỉnh.

- Tiểu thư, người đã tỉnh?

Nhẹ gật đầu, đôi mắt nhìn ra mông lung vô định. Bây giờ trời đã tối, không như khung cảnh ở thành phố trước đây, muốn ngắm sao còn khó hơn ra biển Đông bắt cá heo. Bây giờ thì có thể thoải mái mà ngắm.

Đừng nói nó là người lãnh cảm (ờ thì cũng có một chút hơi đáng kể) nó rất thích ngắm sao. Mỗi lần có việc gì, nó đều đi ra ngắm sao. Nhìn chòm Bắc Đẩu xác định phương hướng.

Nó nhớ, năm lên 4, mẹ nó giải thích cho nó nghĩa của cái tên Tinh Mặc. Đó là không bao giờ để ý đến cái gì, vô tư, vô lo mà sống nhưng là theo nghĩa tích cực. Còn theo nghĩa tiêu cực là nó chẳng để ý đến cái gì, luôn đứng ở trên cao, cô độc, lạnh lẽo. Bà đã nói, sẽ không để nó trở thành nghĩa tiêu cực nhưng giờ đây, sự thật như thế nào ai cũng hiểu rõ.

Một tuần, nó không nói quá 5 câu. Một câu không quá 10 từ. Nếu trong một tuần nói đến 3 câu quá 10 từ thì cả tuần đó có cạy miệng cũng đừng mong nó nói.

Tinh Mặc muôn năm vẫn là Tinh Mặc. Cho dù có xuyên không thì cũng không thể thay đổi được con người nó.

Cát giọng nhẹ nhàng, nó khẽ nở một nụ cười chế giễu

- Tôi là ai?

Cô gái tên Y Nhi đó có vẻ kinh ngạc, sau đó, nước mắt lăn chã rơi. Gió nhẹ thổi vào mang theo mấy giọt nước mắt nhẹ bay. Thật là một khung cảnh phong tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Bất giác, nó đưa tay ra nắm lấy những giọt nước mắt trong suốt đó.

Nhưng hình như lại nhận ra có điều gì đó không đúng lắm thì phải. Chẳng lẽ tay nó tay nó ngắn đến mức đó. Những giọt lệ rơi trước mắt cũng không bắt được?

Soạt

Kéo chần ra khỏi người, nó không thích đắp chần. Gì chứ, mùa hạ mà cũng đắp chần, bộ bị gì à? Thật không hiểu được sao mấy người này chịu được chứ.

Một giọng nói trong trẻo vang lên mang cả sự quan tâm, lo lắng:

- Tiểu thư à, người tên Âu Tinh Mặc. Người là con gái của của Âu Nhật Thiên, tướng quân nắm giữ binh phù chiếm hơn một nửa đại quân của Thiên Khiết quốc. Lại còn là tể tướng kiêm vương gia em trai của hoàng thượng. Mẫu thân người là Dương Y Băng Nhã. Quận chúa em gái hoàng hậu hơn nữa lại còn là Thần Y Huyết Vũ từng làm mưa làm gió trong giang hồ mấy chục năm, bà còn được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân. Tất cả những chuyện đó người không nhớ gì thật sao? Cả chuyện người năm nay 6 tuổi và là con gái độc nhất?

Nó mơ hồ suy nghĩ.

Theo lời cô ta thì thân xác này cũng tên Âu Tinh Mặc? Rất tốt, nó cũng rất thích cái tên này. Hóa ra, thân xác này của nó lại có thân phận đặc biệt cao quý như vậy. Cũng không sao, vì sau này có thể sẽ dùng đến nó. Nếu nó là con gái duy nhất, tất nhiên sẽ được hết mực thương yêu. Nếu hoàng thượng là hoàng thúc nó thì cư nhiên sẽ được ra vào cung thoải mái. Nếu hoàng hậu là '\đi\' nó, hậu cung sẽ được nó hạ cố đến chơi. Nếu mẹ nó từng làm mưa làm gió trên giang hồ mấy chục năm chắc chắn bây giờ còn lưu lại danh tiếng, ra đường không sợ bị lưu manh bắt nạt (ta bái chị, chỉ có chị bắt nạt lưu manh chứ lưu manh không bao giờ dám làm gì chị. Vì sao à? Thân phận chị như vậy, ai dám đụng vào?)

Nhưng có điều khiến nó rất vô cùng không hài lòng nha. Đó là tại sao thân xác này mới có 6 tuổi? Nhỏ như vậy thì làm được cái gì chứ?

Mở miệng định gọi Tiêu Đan Vũ thì chợt thấy ước như vậy thật không thỏa đáng.

Nếu Hội đồng Thiên Giới đó đã rộng lượng như vậy, thì nó sẽ không khách sáo nữa.

Nó sẽ làm cho cái nước Thiên Khiết này chưa sinh cũng phải nghe danh của nó không dưới trăm lần mỗi ngày.

Soạt

Nhẹ bước xuống giường, nó bước lại bàn trang điểm. Tự soi mình trong gương, thật là một tiểu mỹ nhân.

Hàng mày dài, cong rử xuống che đi đôi mắt trong suốt như nước, long lanh kiêu lệ lại pha chút bí ẩn băng lãnh khiến người khác không cảm được lòng mà muốn bảo vệ, che chở. Khuôn mặt trái xoan cổ điển. Cái cổ dài thanh tú biết mấy. Mũi cao nhưng nhỏ mà đáng yêu. Mái tóc như suối đen mềm mượt. Mày phượng dù cho nhìn mặt vẫn đẹp lạ thường. Làn da như tuyết, thanh khiết mà lạnh lùng. Cả người toát ra một sự mỉa mai hoặc đến kì lạ, không thể rời mắt ra được.

Có thể nói ngay cả Chiêu Quân, Dương Quý Phi(Dương Ngọc Hoàn), Tây Thi, Chiêu Thuyền(đây là tứ đại mỹ nhân của Trung Hoa cổ) cũng thể đẹp được như thân xác của nó. Không biết sau này rồi có bao nhiêu nam tử phải gục ngã vì nó nữa.

Về cơ bản thì nó đã rất vừa ý rồi.

Nhưng, sao lại là trẻ con?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bỗng như nhớ đến điều gì đó, nó quay sang hỏi cô gái Y Nhi kia:

- Cha mẹ ta đâu?

Nó hỏi xong tiếp tục quan sát căn phòng này, thật tinh xảo!

Không khỏi lời cảm thán, nó gạt nhẹ đầu về hai lòng nhưng đôi mắt từ khi nào đã chẳng còn chút cảm xúc như nó chưa bao giờ tồn tại.

Nó biết, đôi mắt của mình bây giờ đang có ánh nhìn như thế nào. Sau này, đôi mắt này sẽ trở thành huyền thoại(Xin lỗi đã không nói sớm, mắt của thân xác này, bên phải màu tím còn bên trái màu đỏ, thực ra thì Tinh Mặc hiện đại cũng vậy)

Theo lí mà nói, con gái độc nhất như nó gặp chuyện này thì cha mẹ phải ngày đêm túc trực mới đúng. Vậy nhưng từ khi nó tỉnh lại tới nay, đến mắt còn chưa thấy chứ đừng nói là được quan tâm.

Y Nhi nói trong nước mắt, giọng nói hơi khàn vì khóc nhiều quá mang theo một chút bi thương, do dự:

- Cha người dẫn đại quân đi dẹp loạn ở phía tây rồi, đang khai hoàn trở về, 9 ngày nữa sẽ về đến nơi. Mẫu thân người... đã mất cách đây 2 năm rồi.

Nó chợt thấy đời sao mà nực cười quá.

Ở hiện đại, mẹ nó mất lúc sinh nó. Bây giờ về đây, cũng chẳng thể thấy được khuôn mặt mẹ, cảm nhận sự ấm áp, che chở từ mẹ.

Thực ra từ lâu, trái tim nó đã hóa đá, bất kì thứ cảm xúc nào cũng không thể bỏ vào. Trái tim này, chỉ dùng để đập cho nó sống, ngoài ra không còn nhiệm vụ nào nữa.

Chợt, nó nhớ đến người '\dĩ\' hoàng hậu của mình. Mím cười như vô thức, một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu nó:

- Ngày mai, vào hậu cung thăm hoàng hậu.

Hình như, cô gái kia đến một chút cũng chẳng có sự ngạc nhiên về quyết định này của nó. Chỉ như lo lắng cho sức khỏe của tiểu thư vàng ngọc của mình.

Nói trắng ra thì nó đã khỏe từ cái lúc nhập vào thân xác này rồi. Vậy nên, bây giờ có nói nó ra ngoài luyện võ cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mới sáng sớm nhưng từ trong một vương phủ nào đó, một chiếc xe ngựa chỉ dành cho quý tộc đã khởi hành.

Vào trong cung, nó nhìn thấy rất nhiều những tòa nhà xa hoa lộng lẫy.

Thiên Khiết quốc vốn rất giàu có nên trong hoàng cung càng xa xỉ.

Con đường đi vào cung làm từ đá hoa cương của Tây Tạng. Trên những bức tường khảm tranh làm từ đá thạch anh tím. Những đầu rồng trên mái của những tòa nhà đó, đều được làm từ vàng, mắt đính đá sapphire xanh dương, loại quý nhất trong các loại đá sapphire. Những cái cổng dẫn đến các cung đều được mạ vàng làm từ gỗ Ngọc Am kèm đá ngọc bích.

Gần đến cung của cô cô mình, nó bảo dừng ngựa để đi bộ vận động thân thể.

Cung của cô cô nó(hay nói thẳng ra là cô cô của thân xác mà nó đang chiếm hữu) được bao quanh bởi những vườn hoa 4 mùa rực rỡ. Tường như là tinh tú của vũ trụ đều hội tụ. Hương thơm ngan ngát.

Nó vì mãi thưởng thức nên không chú ý lắm về việc đi đứng.

Dù sao thì mắt nó chính là vẫn chưa bị mù nên nhác thấy bóng người đã vội tránh đi, hơn nữa còn đi chậm lại(chị ơi, sao chị làm ta không có chút gì cảm giác cao quý về thân phận mà ta cho chị vậy? Thật thất vọng không thôi)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhưng người đó thật sự là quá đáng, nếu nó đã tránh thì thôi đi lại còn cố tình va phải nó.

Huych...

Tiếng động vang lên trước đôi mắt của Y Nhi.

Gì chứ? Tiểu thư nhà cô là ai mà cũng ko biết vậy mà vẫn có thể tồn tại trong hậu cung sao?

Giới thiệu một chút về thân phận Âu Tinh Mặc này

Cha của nó(từ giờ cứ gọi vậy đi) là Âu Nhật Thiên, tướng quân...(cái này ta nói rồi) nhưng vị tướng quân này thực ra là...

Nếu muốn nói đến cái này trước tiên phải nói về Ngũ Quốc bao gồm: Nhật quốc, Nguyệt quốc, Thiên Vũ quốc, Vô Ngạn quốc và cuối cùng là Thiên Khiết quốc. Ngũ quốc trước đây thực ra là 1 quốc gia tên là Thanh Nguyên quốc. Quốc gia này vô cùng phồn hoa giàu có, hoàng đế(tức là cha(A Mã) của 5 vị vua ngũ quốc hiện nay chính là muốn truyền ngôi cho cho Âu Nhật Thiên nhưng vì đứa con này ko thích bị ràng buộc nên ngay sau khi đăng cơ đã chia đất nước ra làm 5 phần và đưa cho 5 vị huynh đệ của mình rồi thoái vị. Tự mình làm tướng quân nắm giữ binh phù của Ngũ Quốc)

Nên có thể coi Âu tướng quân là vị vương gia của cả Ngũ Quốc(mà đúng là thế thật)

Mẹ của nó Dương Y Băng Nhã, là công chúa của nước Thiên Ảnh, quốc gia này rộng lớn và hùng mạnh ko thua gì Thanh Nguyên quốc hơn nữa lại có phần giàu có và nhiều khoáng sản hơn. Ở đất nước này(hay đúng hơn là thế giới này) ko phân biệt nam nữ. Nên ngay từ nhỏ khi sinh ra bà đã đc chỉ định làm người kế vị ngai vàng.

Sau này khi gặp Âu Nhật Thiên, bà đã đem lòng yêu và khi hôn sự của 2 quốc gia này đc cử hành đã đc mong chờ là sẽ thống nhất 2 nước. Nhưng khi Âu Nhật Thiên nhường lại vương vị cho 5 huynh đệ, thì trên giang hồ, Dương Y Băng Nhã đã lập ra Diễm Thiên giáo. Đây là giáo phái trên giang hồ sau khi thành lập ko quá 6 tháng đã đứng đầu giang hồ, về cả kinh tế lẫn thanh thế và võ công. Dương Y Băng Nhã còn được xưng tụng là Thần Y Huyết Vũ, vì tuy xưng là thần y nhưng mỗi lần bà xuất máu chảy đầy roi nên gọi là Huyết Vũ, còn thần y là vì cho dù là người chết thì chỉ cần đc bà cứu cho dù có gặp Diễm Vương thì bà cũng chạy xuống đòi người cho bằng đc.

Tuy rằng Âu Nhật Thiên đã chia đất nước cho 5 vị huynh đệ nhưng quyền lực thực sự lại nằm trong tay ông. Hơn nữa, vợ ông để lại cho ông đất nước khổng lồ như thế nên quyền lực càng đc khẳng định.

Đối với ông việc phế hay lập vua của một nước là chuyện dễ như trở bàn tay cư nhiên hoàng đế đối với ông 10 phần thì 8, 9 phần kính trọng.

Tuy là gia thế như vậy nhưng Âu Nhật Thiên lại chỉ yêu một mình Dương Y Băng Nhã trước lúc thành thân đã từng thề độc cả đời chỉ lấy bà làm vợ. Nhưng bà đoản mệnh nên đã chết sớm để lại cho Âu Nhật Thiên duy nhất một đứa con gái là Âu Tinh Mặc. Âu Nhật Thiên rất yêu thương đứa con gái này.

Âu Tinh Mặc từ khi sinh ra đã là cách cách của Ngũ Quốc, được các thúc thúc của mình vô cùng trân quý, còn hoàng hậu của Ngũ Quốc đều là các công chúa của Thiên Ảnh quốc tất nhiên là thân thiết với mẹ nó. Cố nhiên sẽ yêu thương nó.

Trước nay chưa ai từng đắc tội với nó. Trong giang hồ có lời đồn Âu Tinh Mặc này chính là chìa khóa để mở cánh cửa vào mật đạo cất giữ bí kíp võ công của mẹ nó cũng là nơi chứa trân cầm dị bảo của Ngũ Quốc lúc còn sơ khai và các loại sách về y học mà bà đã khổ công nghiên cứu. Ngay từ nhỏ đã tỏ ra tinh thông y học, có khiếu luyện võ hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh. Âu Tinh Mặc sau này cũng sẽ thừa kế ngai vàng Thiên Ảnh quốc với thân phận như vậy thì bất cứ người nào dù chỉ động đến một sợi lông của nó thì số phận chỉ có 1 chữ: CHẾT.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Người đụng trúng nó là một "bà cô" mặt hoa da phấn. Mùi hương nồng nặc, nó ko thể chịu đc, khẽ nhú mày.

Chát.

Âm thanh vang lên nghe thật khó chịu. Và người bị bạt tai lại chính là nó.

- Tiểu thư, người ko sao chứ?

Y Nhi hoảng hốt, chạy lại đỡ nó lên.

Ngạc nhiên, ko, kinh hoàng, người này thật sự chán sống rồi à? Hay chê mình sống lâu quá? Dám tát tiểu thư ư? Cứ đợi hậu quả của cái tát đó đi nhé.

- Con bé này dám đụng vào người ta à? Người đâu, mang đi đánh 10 roi cho ta.

Nó khẽ nhếch môi. Dám ư? Làm thử xem, rồi nó sẽ cho bà ta biết, cái giá của của việc này.

- Dừng lại.

Một giọng nói uy nghiêm bỗng vang lên. Là hoàng hậu.

- Một đứa bé sao có thể chịu được 10 roi chứ?

Nó cười lạnh.

Đến cháu của mình cũng ko nhận ra? Thật mắc cười quá mà. Yêu thương ư? Gia dõi, đúng là trong thời đại nào, con người cũng như nhau. Không thể tin bất kì ai.

Y Nhi vội vàng hành lễ

- Tham kiến hoàng hậu.

Cộp... cộp... cộp...

Có một vòng tay ôm chặt lấy nó.

Quay người lại, là một người phụ nữ rất quý phái, xinh đẹp. Mắt phượng, mày ngài, mũi cao thanh tú, làn da trắng ngần.

- Ôi, Mặc Nhi của ta, con đã khỏe chưa? Ta đã lệnh Thái Y Viện Phải chữa khỏi bệnh cho con, nhưng bọn họ toàn một lũ vô dụng.

Không đến nỗi tệ. Nó thậm chí đánh giá.

- Tà Quý Nhân, sao ngươi lại dám bặt tai cách cách?

Người họ Tà đó ko những ko biết lớn nhỏ mà còn hống hách

- Trẻ con sai thì cũng nên dạy lại chứ ạ? Thừa hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chát.

Một dấu tay bé nhỏ nhưng hằn sâu lên gò má trát phấn như trát tường.

Mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt cao ngạo lần lượt lướt qua làm ho ai đó phải lạnh sống lưng. Nhưng cái lạnh đó dường như lại quá nhẹ đối với con giận dữ của người này.

Tà Quý Nhân sững sờ. Xưa nay chưa từng một ai dám đụng đến cô. Ngay cả phụ thân cũng không dám làm gì. Nâng như trứng, hứng như hoa là việc mà mọi người phải làm khi ở bên cạnh ả. Chưa bao giờ biết đến khổ cực hay buồn bã, tất cả mọi việc đều phải theo ý cô ta. Vậy mà con bé này lại dám cho cô 1 bặt tai sao? Không thể tin được.

- Ngươi... ngươi... sao ngươi dám?

Đôi mắt ngạc nhiên. Cánh tay run rẩy chỉ thẳng mặt nó(chết bà rồi!) Và đôi má đỏ ửng lên.

Nhéch khuôn miệng nhỏ nhắn đầy khinh miệt, nó quay lưng đi ko thèm nhìn lại.

Y Nhi đầy ngạc nhiên, tiểu thư của cô trước nay hiền lành sao giờ lại vậy? Dường như tất cả thay đổi khi tiểu thư tỉnh dậy.

Bộp...

Một bàn tay đặt lên vai nó.

Quay đầu nhìn lại, gương mặt ko chút xúc cảm.

- Mặc Nhi, con sao thế? Lặng lẽ lắc đầu, nước mắt từ từ rơi (VTL: em sợ rồi đấy, đến Hollywood đi chị)

Hoàng hậu kinh ngạc, Mặc Nhi của bà trước nay đều hiền lành, ngoan ngoãn, sao có thể?

Y Nhi hiểu liền khóc lóc:

- Tiểu thư của nô tỳ mỗi lần vào cung đều bị các cung tần si nhục (chị cũng đi vs chị ấy luôn đi) hức... hức... hức... bọn họ bảo tiểu thư là thứ rác rưởi, không được giáo dục ...

Ngạc nhiên cùng cực, dám sao?

*****

Mặc Nhi là con gái độc nhất của muội muội ta, trước khi chết, nó đã nhờ ta chăm sóc Mặc Nhi. Cháu gái mà ta thương yêu nhất (độc nhất nữa), được sinh ra bởi chòm sao may mắn chiếu mệnh cho cả vương quốc này (phúc tinh) lại bị phi tần trong hậu cung đối xử thế ư? Thật không thể tha thứ, hoàng thượng mà biết việc này chắc giận dữ nhường nào. Trước nay nó không bao giờ kiêu căng ngạo mạn, hành xử vô lễ nay lại đi bặt tai Tà Thác Huyền ư? Trong thời gian qua, rốt cuộc nó đã chịu bao nhiêu lời si nhục?

*****

- Người đâu, đêm nay mau đi mời tất cả các cung phi về đây thưởng trà.

Một thượng cung già ăn mặc như diêm dúa (theo cách nhìn của ai đó) cung kính vâng lệnh

- Vâng, thưa nương nương.

Cúi xuống, bẻ nó lên, thì thào vào tai nó một vài chuyện, kết thúc bằng một câu

- ... Mặc Nhi, con lại phải chịu sỉ nhục nữa rồi, nhưng mà chỉ cần một chút nữa thôi, ta sẽ trừng trị hết những ai đã dám làm con chịu khổ

Bà ấy đã không nhận ra rằng, trên môi nó, nở một nụ cười nguy hiểm

Trăng thanh gió mát, hoa tường vy kiêu diễm, hương thơm thoang thoảng. Bạch hoa thanh khiết, ngọt dịu, ong bướm ve vãn. Tiếng cười nhẹ nhàng bay trong không trung (tiếng cười mỹ nhân) Mùi thơm của loại trà thượng hạng Đại Hồng Bào. Thượng uyển diễm lệ.

Nó đứng ngắm nhìn những tuyệt cảnh nhân gian, khê lác, đầu thờ dài.

Đêm nay là trăng tròn, ánh ngân (ánh bạc) đậm (nhật) buồn chán, nhưng lại quyến rũ nó vô cùng

***** - Đẹp?

- .....

- Thích thú?

- .....

- Ngươi đến đây bao lâu rồi?

- .....

- Hỗn độn nhỉ?

- .....

- Làm gì đây?

- .....

- Sao ngươi cứ trả lời như vậy?

- .....

- Ngươi... ngươi... hết cách với ngươi rồi

- ....

- Ngươi biết ta là ai không?

- .....

- Tiêu Đan Vũ, tên của ta đó.

- .....

*****

Một cuộc nói chuyện nhỏ của nó với Tiêu Đan Vũ (xem lại chap 2, đây là người thực hiện điều ước của nó) Mà thực ra, là chỉ có một mình hắn độc thoại. Còn nó, chẳng thêm quan tâm nữa kia.

Nhẹ quay người, vào thôi, đến giờ xem kịch rồi.

Cạch.....

Tiếng mở cửa khê vang lên, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Một cô bé ăn mặc tầm thường đi vào, mái tóc xõa dài, rũ lên cả mặt, và không ai nhìn thấy, đôi mắt đầy khinh miệt.

Ha ha ha ha ha ha ha .....

Một tràng cười rộ lên, những cung tần ngày thường khuôn phép giờ lại thỏa sức mà cười.

- Con bé này....

- Ta cũng thế

- .....

- .....

...

Mỗi người một câu châm biếm, không để ý rằng con bé đó đang cười. Cười nhẹ nhưng dường như lại có cái gì đó không hề nhẹ nề lên tâm trạng của bọn họ.

Nó đang ngồi trong lòng hoàng hậu. Đang được hoàng hậu yêu thương, chăm chút.

Những nụ cười đó, ngay lập tức đông cứng lại, và trên mặt mỗi người, đều có chút mồ hôi.

Hoàng hậu cười, Mặc Nhi của bà, ngay cả bà còn không dám mắng nó một câu thì các người sao đủ tư cách.

Cất giọng ân cần

- Mặc Nhi, con nói xem, là ai đã đối xử không tốt với con?

Tất cả đều kinh hãi, Mặc Nhi? Âu Tinh Mặc? Con gái Âu Nhật Thiên vương gia? Lần này sao lại chọc trúng người này chứ. Là tiểu công chúa của 2 nước ai lại đi ăn mặc tầm thường thế làm bọn họ hiểu nhầm?

Nó cúi đầu, dựa người vào cô cô của mình, uể oải nhìn một lượt khắp phòng rồi lên tiếng:

- Tất cả.

Câu trả lời không dài, vốn vẹn 2 chữ nhưng sức sát thương lại vô cùng lớn.

Đám phi tần mặt ai cũng trắng bệch, run rẩy.

Hoàng hậu ôm nó vào lòng, nhìn đầy yêu thương:

- Tùy con xử lý.

Khẽ gật đầu, đôi mắt nó nhìn hoàng hậu đầy biết ơn.

Bật cười, hoàng hậu như oán trách sao không nói với bà sớm hơn

- Nha đầu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Những tiếng thét đầy đau đớn vang lên trong ngục tối.

Nó ngồi trên một chiếc ghế ung dung tự tại thưởng trà. Những cung tần mỹ nữ mở to mắt ngạc nhiên. Một đứa bé 6 tuổi lại có thể tàn nhẫn đến mức này? Y Nhi đứng bên cạnh nó, lấy tay che miệng (kinh ngạc à) nhưng đôi mắt lại lóe lên vài tia thú vị. Nó nhẹ nhếch môi, nhướn mày, uể oải dựa người vào ghế. Giống như đang xem một bộ phim kinh dị mà nó biết trước được hồi kết vậy.

- Tiểu thư, ngày mai là ngày người đến Ngự Uyển, tiểu thư muốn đi lúc nào?

Nó đứng dậy, lắc đầu, đôi môi nhẹ nói ra 2 từ:

- Tùy người.

Y Nhi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

*****

Giọng nói lạnh lùng, đây không phải là thứ mà một đứa trẻ nên có. Nhưng lại là một thứ quan trọng của người thừa kế Diễm Thiên giáo trong tương lai. Giáo chủ, người hãy yên tâm về tiểu thư nhé. Y Nhi nhất định sẽ thực hiện được lời hứa với người.

*****

Nhìn thấy nụ cười của Y Nhi, nó bỗng có hứng thú. Cuộc sống trước đây đã chẳng có gì, giờ xuyên không rồi thì cũng nên tận hưởng một chút nhi (thiên tài, đại nạn sắp đến, lánh nạn nhanh lên, chị Tinh Mặc mà có suy nghĩ đó ư?)

Chiếc xe ngựa xa hoa từ phủ vương gia, thu hút được toàn bộ sự chú ý của người dân.

- Nhìn kia, tiểu thư Âu Tinh Mặc đó...

- Tiểu thư rất xinh xắn...

...

Những lời tán dương cứ vang lên, nhưng không ai biết, trong chiếc xe đó, nữ nhân vật chính của chúng ta đang... ngủ ngon lành.

Lộc cộc... lộc cộc...

- Um... um.

Tiếng xe ngựa dừng như đã làm phiền giấc ngủ của nó. Đưa tay lên dụi dụi mắt, nó khó chịu nhăn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

- Tiểu thư, đến rồi ạ.

Y Nhi đỡ nó dậy, khuôn mặt không một chút cảm xúc (cái này có 2 lý do ạ, một lý do sau này sẽ biết còn lý do kia là vì bị gối lên chân đau quá ạ) Ngay cả giọng nói cũng giống như muốn che dấu một cái gì đó.

Nó uể oải vươn vai, ngáp một cái rồi dài (giữ lại hình tượng lạnh lùng mà em đã khổ công tạo dựng cho chị đi ạ)

- Hơ....

- Tiểu thư, người vẫn còn muốn gặp chu công?

Y Nhi ý nhị cười nhẹ, ai bảo đêm qua nó ngồi ngắm sao chứ. Hậu quả là ngủ không biết gì, đến lúc đi lại phải bết lên xe ngựa. Nằm cho cô đau chân.

Vù... ù.... ù....

Rầm..

Tiếng gió lạnh lùng lướt qua như một lưỡi dao sắc bén, cây cối đồng loạt đổ sau âm thanh nhẹ nhàng ấy....

- Tiểu thư... cẩn thận..

Y Nhi đứng chắn trước mặt nó từ khi nào. Khuôn mặt tuyệt mỹ với một vết xước dài, máu nhỏ từng giọt.... Từng lọn tóc dài rơi lả tả... Trên y phục những vết rách sắc ngọt như vừa có một con dao bay qua.

Viu..

Những lưỡi dao vô hình tới tấp bay về phía nó....

Tóc... tóc... tóc...

Những giọt máu hồng đậm rơi xuống đất, những vết thương bắt đầu xuất hiện trên làn da trắng hồng. Từng phút, từng giây đều căng thẳng..

Một lúc sau...

- Tiểu thư, người... không sao...

Y Nhi nở một nụ cười mãn nguyện(giống như sắp chết không bằng >.

Phịch

Nó từ đầu đến cuối thủy chung với khuôn mặt lạnh như băng, cuối cùng cũng nở một nụ cười. Nhưng nụ cười đó lại khiến \ai kia\ rùng mình khiếp sợ.

- Ra đi...

Phịch....

Một thân ảnh mặc đồ đen đáp xuống nhẹ nhàng cách nó không xa, ánh mắt sắc sảo soi xét kỹ người nó. Trong ánh mắt đó, dường như ẩn vài tia chế giễu.

*****

- Thân thể linh hoạt, không một động tác thừa đáng để ta chơi đùa một chút

- Ta thật không thể hiểu nổi cô nữa. Đây tuy là thân xác cô nhập vào là của cô nhưng ít nhất cũng phải biết tự bảo vệ chứ.

Tiểu Đan Vũ cầu nhàu nhưng nó vẫn giữ nguyên thái độ đối xử với \osin\ của mình. \ Nói nhiều tốn calories\

- Tinh Mặc tiểu thư thứ lỗi cho kẻ hèn mọn này không thể đón tiếp \long trọng\ hơn.

Giọng nói bốn cọt, dường như đây chỉ là một trò đùa nhỏ của trẻ con với người đó.

Nó ngẩng cao đầu, nở một nụ cười tươi tắn, nhưng trong đôi mắt, vài tia khó hiểu chọt ngang qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12

Nó đứng yên, nhìn cô gái người đầy sát khí tiến về chỗ mình, với một đứa bé 6 tuổi, nếu đặt vào trong hoàn cảnh đó chắc chắn đã khóc thét lên. Nhưng nên nhớ một điều, nó không phải trẻ con mà là Âu Tinh Mặc- Hội trưởng Hội học sinh Thánh Huy, thiên tài của những thiên tài, được đào tạo trong môi trường khắc khe nhất thế giới, chuẩn bị sẵn cho mọi tình huống có thể xảy ra.

- Nhiều lời.

Phun ra 2 từ mà không một ai có thể nghĩ đến, thật sự vô cùng ngạc nhiên.

- Tiểu thư Tinh Mặc cao quý chắc không biết đến kẻ hèn mọn này, nhưng tôi từ lâu đã được nghe danh người, vậy... xin thỉnh giáo.

Gi chữ? " Nhiều lời"? con nhóc này thật không biết cô là ai sao? Trưởng môn của Vô Huyền Giáo, được mệnh danh "Mỹ Nhân Thần Chết", giang hồ nghe danh cô 10 người 9 người bỏ chạy, người còn lại chết đứng. Một Âu Tinh Mặc còn con (chị ấy không hề còn con một chút nào đâu ạ) lại dám nói thế với cô? Hôm nay là ngày chết của nó.

Những lưỡi dao vô hình xé gió bay đến, nó vẫn đứng im, không một động tĩnh. Đôi mắt khép hờ, dường như là đã sẵn sàng chào đón cái chết.

Cô cười nhạt, mạnh miệng vậy hóa ra cũng chỉ là một con nhóc, không có người bảo vệ cũng chỉ biết chờ chết. Người đối đầu được với Thần Chết này vẫn chưa xuất hiện (cô ấy hiện giờ là Thiên hạ Đệ nhất Vô Lâm ạ) tiếp tục đợi thôi.

- Trái vách quế gió vàng hiu hắt

Mảnh vũ y lạnh ngắt như đồng

Oán chi những khách tiêu phòng

Mà xui phận bạc nằm trong má đào

Duyên đã may có sao lại rồi

Nghĩ nguồn cơn dở dối sao đang...

Những câu ai oán trong "Cung oán ngâm khúc" được nó hát lại, thật nhẹ nhàng, bi thương. Nhưng khuôn mặt của ai đó dường như biến sắc.

Rầm...

Những hàng cây ngã rạp phía sau, từng hàng, từng hàng một, từng cây, từng cây một. Nhát chém sắc ngọt, không phải của đao kiếm mà là của một thứ khác. Cũng vô tình, cũng lạnh lùng, cũng không có mắt như đao kiếm, nhưng thứ này, đáng sợ hơn nhiều. Nó sắc bén, không để lại dấu vết và không nhìn thấy được: GIÓ

Á Giai Giai quỵ xuống, sức mạnh đó, đáng sợ... Cô 6 năm nay ngao ngễ với cái danh Thiên hạ Đệ nhất nào ngờ cảm nhận được sự kinh khủng này, thấy mình thật chẳng là gì.

Nó tiến lại chỗ Y Nhi, đỡ dậy (bé 6 tuổi đỡ người 15 tuổi, sức mạnh phi thường)

ném lại chỗ Á Giai Giai (chị Mỹ nhân Thần Chết ấy ạ) một cái nhìn chế nhạo rồi quay người bỏ đi.

- Đợi chút...

Một tiếng hô chói tai vang lên.

Á Giai Giai cô trước Đệ nhất Vô lâm đã lập một lời thề: "Nếu ai đánh bại được Á Giai Giai này, cô sẽ đi theo học võ công và bảo vệ người đó suốt đời." Bấy giờ, người đó đã xuất hiện, cô cũng phải thực hiện lời thề thôi.

Nó không để tâm đến chuyện đó, có lẽ lại là những lời thách thức đầu lại hay hẹn trả thù gì đó. Thở dài, bước đi.

Soạt...

Cô nhảy lên rồi đáp xuống mặt nó, quỵ xuống

- Thuộc hạ bái kiến chủ nhân.

- Có trò chơi mới rồi

- Cô không cảm thấy cô ta rất phiền phức sao? Tuy là ai ta không rõ nhưng mà ta cảm thấy cô gái còn rất trẻ con...

Tiêu Đan Vũ lại tiếp tục bài ca muôn thuở.

Nở nụ cười khiến người khác rùng mình (nham hiểm) nó gật đầu rồi đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thiên Uyển (là nơi đào tạo các khuê nữ và con quan, quý tộc cùng với hoàng tử đầy ắp) có thể coi là một tòa thành vững chắc nằm sâu bên trong Rừng Thánh. Nơi đây cách biệt với thế giới bên ngoài, vì ngoại trừ hoàng thân quốc thích thì không một ai biết lối vào. Lối vào đó có một, nếu vào từ đường khác nhất định sẽ chết vì Rừng Thánh là cấm địa của Lục địa Trung tâm.

Giới thiệu về thế giới này.

Thế giới này có 5 lục địa: Lục địa Trung tâm, Bắc Lục địa, Nam Lục địa, Đông Lục địa và Tây lục địa. Lục địa Trung tâm là nơi mà nó sống gồm 6 vương quốc (đã giới thiệu ở chap 7, ai không nhớ xin xem lại) Bắc Lục địa có 2 vương quốc là Tây Quốc và Đông Quốc. Nam Lục địa thì Vô Ngàn Quốc và Tinh Quốc. Đông Lục địa là Hắc Quốc và Minh Quốc. Tây Lục địa gồm Nhân Quốc và Ma Quốc.

Mỗi lục địa đều có một đặc điểm riêng và một lòng trong suốt (do các pháp sư dựng lên) Tùy theo năng lực của các pháp sư mà những chiếc lòng đó mạnh hay yếu. Bọn họ còn có Thánh Địa là nơi đặt điện thần của các tư tế thờ phụng những thần bảo hộ. Thánh Địa thoát ẩn thoát hiện trong Cấm Địa nên ngoại trừ hoàng thất ra chưa một ai có thể vào (nhưng mà hoàng thất muốn vào phải được sự đồng ý của tư tế ả) Tuy nhiên, Lục địa Trung tâm lại không thờ phụng bất kì một vị thần nào vì họ sở hữu những pháp sư hùng mạnh nhất, năng lượng dồi dào nhất và sự thông minh của những thiên tài.

Đặc điểm của các lục địa:

Tây Lục địa: là lục địa con người và ma quái sống chung, có lòng bảo vệ vững chắc thứ 5, các pháp sư mạnh thứ 5. Nhưng lại sở hữu những THIÊN TÀI QUÂN SỰ.

Đông Lục địa: một nửa lục địa sáng quanh năm, chỉ có một ngày tối (Minh Quốc), nửa còn lại thì ngược lại. Lòng bảo vệ mạnh thứ 4, các pháp sư mạnh thứ 4, sở hữu những THIÊN TÀI ĐÀO TẠO

Nam Lục địa: khí hậu quanh năm tốt cho nông nghiệp, ở Tinh Quốc thì mỗi năm một lần sẽ có '\ Mưa Rơi\ ' là những ngôi sao rơi xuống ban cho dân chúng những điều tốt lành. Lòng bảo vệ vững chắc thứ 3, các pháp sư mạnh thứ 3, sở hữu những THIÊN TÀI ÂM NHẠC

Bắc Lục địa: Tây Quốc là sự thu nhỏ của Tây Lục địa, tương tự với Đông Quốc. Lòng bảo vệ vững chắc thứ 2, các pháp sư mạnh thứ 2. Sở hữu những THIÊN TÀI NGHỆ THUẬT.

Lục địa Trung Tâm: Giàu có nhất, phồn hoa nhất, sở hữu những hải cảng và con đường buôn bán giữa các lục địa. Lòng bảo vệ vững chắc nhất, các pháp sư mạnh nhất, sở hữu những THIÊN TÀI TỔNG HỢP.

Kết thúc giới thiệu

Thiên Uyển lộng lẫy. Những ngôi nhà bằng pha lê tuyệt đẹp. Bầu trời xanh trong nhưng dường như lại lạnh lùng. Gió mát lành tinh khiết. Tất cả mọi thứ đều là sự trong sạch. Lấp lánh vài tia sáng bạc của mặt hồ phản chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

- Tiểu thư...

Y Nhi ngồi bên cạnh nó nhẹ nhàng gọi.

- Ừm... ừm...

Nó ngủ ngon lành sau khi đánh nhau với Thiên hạ Đệ nhất Sát thủ (Lãng: thật sự em báai chị, chị rốt cuộc là người hay ma thể) Những lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt mở ngủ mơ màng. Bây giờ và lúc trước thật là một trời một vực.

Y Nhi lúc đó không phải là bất tỉnh mà là cố tình như thế để xem thực lực của tiểu thư. Cô theo hầu tiểu thư từ khi mới sinh ra, luôn theo sát từng bước chân không rời nửa bước. Võ công của cô gái lúc đó không phải bình thường, tuy còn thiếu kinh nghiệm nhưng rất có tố chất luyện võ. Hơn nữa đó chắc chắn là sự phụ của cô ta đã truyền toàn bộ chân khí vào người nên cô ta chưa thể kiểm soát được. Đấu với một người như vậy phải chăng có võ công cao cường mới dám. Huống chi đến một tiểu thư được nuông chiều từ bé, chân yếu tay mềm (trước kia là thể và bây giờ thì không phải thể)

Cúi xuống nhìn gương mặt non nớt của nó, cô thầm cười, cuối cùng cô cũng thể thực hiện nhiệm vụ được giao chủ trước khi mất giao phó rồi.

.....

Chiếc xe ngựa dừng lại trước "Hắc Điều Lâu" (nghe thì giống... kỹ viện phải không ạ? Nhưng mà đây là nơi ở của chị Tinh Mặc đấy ạ. Mỗi một người được học ở Thiên Uyển này ngoại trừ người hầu ra đều có một lầu riêng, nơi này là đào tạo toàn bộ quý tộc, hoàng thất 5 lục địa.

Những căn nhà dát bạc như phát sáng. Từng lầu đều chất đầy kho báu (cho em một ít, chị không thấy mình giàu quá ak) Những gia nô đứng cung kính trước sảnh.

- Cung nghênh tiểu thư.

Nó gật đầu, bước đi như chẳng hề quan tâm. Dù sao cũng là lần đầu tiên nó đến đây, nên tìm hiểu thì hơn.

.....

Buổi tối, bầu trời đen kịt, thỉnh thoảng lóe lên vài tia sáng yếu ớt rồi lại bị che khuất bởi những đám mây. Trăng khuyết, lặng lẽ nằm núp bóng sau màn đêm. Khung cảnh ảm đạm.

Nó ngồi trong phòng, nhàm chán.

Cộp.. cộp.. cộp..

Cạnh...

Từ từ đi đến chỗ cửa sổ rồi mở ra, gió lạnh thổi vào, mái tóc khẽ bay. Nó đứng đó, nhắm mắt lại. Tận hưởng cảm giác mát lạnh của từng cơn gió thổi qua.

Rệt....

Âm thanh lướt qua, nhỏ đến mức dường như không thể nghe thấy. Đó là tiếng của một thứ gì đó vừa lướt qua, nhanh hơn gió.

Nó mở mắt, mỉm cười, tiếp tục đứng tại chỗ. Đối diện với nó, là một thằng bé, đứng ở lầu đối diện.

Đôi mắt đỏ tía mị quẩn rũ. Mái tóc bạch kim buông thả bay trong gió, quấn lấy cái cổ trắng của hắn. Môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Hắc y như hòa vào trong màn đêm. Tựa người theo gió, nhìn hắn mong manh đến kì lạ.

Nó quan sát hắn. Một đứa bé. Nếu như chỉ là một đứa bé đã kiêu mị như thế này, lớn lên, hắn sẽ ra sao? Hắn ở trong Thiên Uyển, nhất định không phải người thường.

Bộp...

Vù.....

Nó nhảy lên cửa sổ, phi thân đứng bên cạnh hắn, nở nụ cười nhẹ.

- Ngươi là ai?

Hắn ôm nó lên, nhảy xuống đường, đôi mắt thoáng qua một tia vui vẻ nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng.

Nó được hắn bế trên tay, chăm chú nhìn khuôn mặt tuyệt tác (chú ý nhé, chị ấy không phải là mê giai đâu ạ)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vù...

Hắn nhấc chân, khinh công tuyệt đỉnh cứ nhiên bay lên. Đôi mắt hồ hởi nhìn vào đêm đen vô tận. Một lát, hắn mở miệng:

- Ta chẳng là ai..

Nó nằm gọn trong người hắn, ấm áp, cuộn tròn. Từng cơn gió thổi nhẹ lên mặt nó, mơ màng ngủ (Lăng: chị sắp thành sâu ngủ rồi đấy, à mà quên chị chính là sâu ngủ (ở hiện đại cũng thế))

Hắn cúi mặt, nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng say ngủ, trong lòng dâng lên một cổ ấm áp. Nó là người đầu tiên không vì đôi mắt và mái tóc của hắn mà bỏ chạy. Thậm chí còn nhìn hắn thật chăm chú, rồi lại tới bên hắn, để hắn bế, không ghét bỏ hắn. Cả đời này hắn chỉ cần như vậy là đủ.

Soạt...

Thân ảnh bé nhỏ dần to lớn. Tiếng hắc y rách toạc, bây giờ hắn chính là lửa thể toàn bộ a, lại ngay giữa đường.

- Ừm..

Nó cự mình, cảm thấy có sự thay đổi, tay ôm ngang eo hắn. Cảm giác không đúng, nó từ từ mở mắt.

Đôi mắt đỏ rực nhìn nó không chớp mắt. Mái tóc bạc phát phơ trong gió, quấn lấy người nó. Làn da trắng bệch thiếu sức sống. Mày kiếm khẽ nhíu lại. Đôi môi mọng ướt (có phải môi con gái đâu ==>)

Tựa vào lồng ngực rắn chắc, nó thấy lạnh. Không phải chứ??? Sao lại không có mảnh vải nào thế này? (em thấy chị quan tâm thiếu một chuyện a, là chị đang nằm trên tay NGƯỜI LẠ đấy ạ)

Nó bình thân mở miệng, thanh âm dường như chẳng quan tâm. (Lăng: em lạy chị)

- Tại sao người không mặc y phục?

Hắn im lặng, vẫn nhìn nó, trân quý như bảo vật.

Lách tách...

Mưa!

Những giọt nước trong suốt xối thẳng lên đầu hai người. Nó khó chịu, khẽ nhăn mày. Quần áo như có như không dính vào cơ thể.

Hắn ôn nhu ôm nó vào lòng, sưởi ấm cho nó khỏi bị lạnh.

Nhưng... nhưng... nên nhớ hắn đang trong tình trạng thiếu vải đến....

Nó quay mặt, ý muốn hắn kiếm đồ mà mặc vào.

- Ừm.

Hắn khẽ để lại một tiếng rồi dùng khăn công bay đi mất.

Nó đứng một mình dưới cơn mưa lớn, toàn thân ướt đầm lại co ro lạnh lẽo, đáng thương vô cùng.

.....

Nó đứng đợi hắn 2 giờ. Đôi chân đã gần như muốn liệt nhưng nó vẫn thản nhiên đứng đợi. Mưa ngày càng lớn. Chuyện này đối với một con bé 6 tuổi thật quá sức chịu đựng. Nhưng nó vẫn đứng đó, như một bức tượng sáp, bất động.

*****

- Cô là đồ ngốc, thường ngày cô lạnh lùng sắc sảo thông minh là thế mà sao bây giờ lại ngu ngốc đến vậy? Đã 2 canh giờ rồi đó, cô muốn chân mình tàn phế suốt đời sao?

- ...

*****

Tiêu Đan Vũ lải nhải không ngừng, nhưng căn bản nó không tiếp nhận một câu, vẫn chùng thùy đứng đó.

.....

- Các hoàng tử... xin dừng bước....

Tiếng kêu từ đâu vang đến, tha thiết mong ai đó dừng lại.

Nó vẫn mặc kệ, đứng đó, mặc cho hai chân tê dại.

Phịch...

Thân ảnh bé nhỏ ngã xuống. Đó cũng là lúc có vài cậu bé chạy tới, theo sau là những người hầu.

- Đây, tỉnh lại đi cô bé....

- Khụ... khụ...

Từng ngụm máu tươi được phun ra dưới con mắt hoảng hốt của mọi người.

Soạt.

Một gia nô bế nó lên, mang về Phụng Lâu.

.....

- Ừm... nước....

Nó khó nhọc mở miệng. Cảm giác khô khát, mệt mỏi đến không thể mở mắt. Miệng mấp máy những từ thật nhỏ.

- Tỉnh lại rồi....

Tiếng kêu vui vẻ nhưng lại vô cùng non nớt.

Ngay lập tức, nó cảm thấy một dòng nước mát lạnh tràn vào miệng. Thật dễ chịu. Cố gắng hé đôi mắt nhìn xung quanh, ngồi bên cạnh nó là 2 cậu bé soái ca nha (số chỉ sao may mắn thế, đi đâu cũng gặp soái ca)

Gương mặt anh tuấn tỏa ra khí thế. Đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm nó.

- Các người... là ai? _ Nó ngập ngừng hỏi, vốn dĩ chuyện này nó không cần biết bởi vì nó không quan tâm.

- Ta là Thái tử của Tây Quốc, tên ta là Thanh Dương; còn đây là Thái tử của Tinh Quốc tên là Anh Thiên. Còn cô bé là ai? _ Giọng nói trầm ấm, vui vẻ tự giới thiệu về lai lịch cao quý của mình.

- Tinh Mặc. _ 2 chữ nhưng vang danh khắp thiên hạ, không ai không biết.

(cả 3 nhân vật nam chính đều đã xuất hiện rồi nhé *tung hoa*tung hoa* sau này sẽ có nhiều chuyện vui)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

Tuy nhiên, dường như 2 vị tiểu hoàng đế này lại không biết. Anh Thiên ngây ngốc hỏi một câu quá đỗi bất ngờ:

- Thế à? Tên của cô bé thật đẹp. Cô bé là con của vị quan nào trong triều vậy? (VTL: ẻm lạy thánh, thánh là Thái Tử mà đến chị Tinh Mặc cũng không biết)

Nó lắc đầu, rồi im lặng, khẽ cúi đầu, dường như là ngại ngùng.

- Cô bé là người hầu? Thế thì tại sao đêm qua phải đứng giữa mưa? Chẳng lẽ chủ nhân của cô bé bắt phạt sao?

Nó lại lắc đầu, vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Lại thêm vài phần khổ sở trông vô cùng thương tâm. Hai đôi vai gầy khẽ run lên như sợ hãi. (thật ra là chị ấy đang lạnh ả, người ta đang bệnh mà hỏi dồn dập như khảo cung)

Đùa gì chứ? Cô không phải là mấy loại tiểu thư lá ngọc cành vàng trời gà không chặt, yếu điệu khuê phòng. Cô là Âu Tinh Mặc nhé, Âu Tinh Mặc đấy. Một Âu Tinh Mặc không sợ trời không sợ đất, cười nhạo cái chết và lạnh lùng khó tan hơn băng son (núi băng) Một Âu Tinh Mặc vang danh thiên hạ, niềm tự hào của Thánh Huy. Thế mà lại đi xem nó là người hầu sao?

Thanh Dương ôm chặt lấy nó, định mở miệng thì nghe tiếng kêu gào từ bên ngoài truyền vào:

- Cho ta vào... thả ta ra.... mấy tên lính quèn này, người dám đối xử với bản tiểu thư như thế?

Khẽ nhíu mày, cả hai cùng thốt lên một cái tên:

- Tà Thiên Huyền?

Tinh Mặc nghe đến cái tên này chỉ là có cảm giác quen thuộc, không biết là đã nghe qua ở đâu (=.= Tà Thác Huyền, là người đã tặng chị miễn phí mấy cái bạt tai ả) Nó đối với người không quen biết hay không thân thiết thì tên còn chẳng nhớ chứ đừng nói gì đến mặt mũi, thân phận.

Nó chính là vô tâm lạnh lùng. Đối với nó, thế giới chỉ có thù không có bạn. Sống trong Thánh Huy mười mấy năm trời, bằng chính sức mình leo lên vị trí Thánh Nữ, có biết bản lĩnh đó lớn chừng nào? Đã hao tổn mấy bao nhiêu sinh lực. Thủ đoạn, tâm kế đều đã dùng qua, cứ nhiên lại cực kì không thích. Sống có 3 phương châm bất hủ:

- Người không phạm ta, ta tuyệt không đụng người.

- Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

- Tim đã chết, tuyệt không hồi sinh. (ý là: không khoan nhượng, không đầu óc, không thể yếu)

Cộp.. cộp..cộp...

Kẹt.....

Tiếng bước chân gấp gáp của một thị vệ, ngay số là cánh cửa phòng mở toang. Hần quỳ xuống hành lễ, rồi cung kính:

- Thái Tử, Thiên Huyền tiểu thư đòi gặp người, còn dọa gặp không được sẽ tự sát.

Anh Thiên đầu đầu, day day trán (cụ non), một lúc sau mới cất tiếng thở dài nhẹ:

- Cho vào.

Ngay sau đó, một thân ảnh mập ú, thấp thoáng làn váy đỏ hồng bay bay nhẹ. Khuôn mặt tròn xoe, cùng hai cá má phệ xuống. Làn da đen đúa như trát than được che giấu bằng những lớp phấn dày cộm. Mỗi bước đi bụi trắng bay là tã. Mái tóc xoải được bôi lên sơ sài, cài đủ loại trâm, trông thật chường mắt. Mùi hương nồng nặc cứ phát tán trong không khí lại vô cùng ngột thở.

- Anh Thiên ca, Thanh Dương ca, bọn họ bắt nạt muội.... ô... ô... ô... ô... ô... ô... ô... ô...

Tiếng khóc kinh hoàng đập vào tai, thật không thể tin được. Trên đời này lại có thứ âm thanh kinh khủng như vậy. Âm thanh ồm ồm, khàn khàn, lại thêm chút chói tai, thật sự mỗi ngày nếu phải thưởng thức cực phẩm này chắc sẽ không bao lâu mà chết.

Riêng nó lại vô cùng bình thân, tay cầm cái bát thuốc, khẽ rung nhẹ.

Choang...

Cái bát vỡ nát trước sự ngạc nhiên của tất cả. Không phải chứ? Cái bát đó là được chính tay Nhất Đăng Pháp Sư làm ra, sao có thể dễ dàng báo vỡ là vỡ? Cô bé này thật sự có phải người hầu?

Khỏe miệng mấp máy phát ra những âm thanh có vẻ như không liên quan nhưng lại vô cùng giễu cợt:

- Sau này có kỹ viện nào nhận cô nương? (ý là: chứ cô này là kỹ nữ còn không bằng. Ăn mặc diêm dúa lại thêm cái giọng nói thông khổ đó, gương mặt thì chà là làm sao mà cứ trang điểm)

Trong căn phòng, bỗng chốc im lặng. Bờ vai ai đó cũng khẽ run nhẹ một trận, chỉ có Thiên Huyền là ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Cô bé này thật không đơn giản mà. Nhìn cũng chỉ mới mấy tuổi thôi mà đã chứ người ta kín đáo thế rồi lớn lên còn sắc sảo thế nào nữa đây.

Một lúc sau, như hiểu ra ý tứ trong câu nói này, Tà Thiên Huyền liền đỏ mặt vì tức giận. Dám làm cô xấu hổ lại si nhục trước mặt Dương ca và Thiên ca? Con bé này là ai chứ? Nó chán sống rồi à? Cô dường là con gái của Tà Tướng quân (cha của Tà Thác Huyền, 2 người này là chị em cùng cha khác mẹ)

Chát...

Một dấu tay màu đỏ in hằn lên má, âm thanh kiều ngạo lại vang lên, nhưng lần này khó nghe bội phần.

- Tiện tì này, người có tư cách gì nói bốn tiểu thư? Nếu người đã muốn làm kỹ nữ đến vậy thì bốn tiểu thư sẽ tùy ý.

Tà Thiên Huyền nói xong liền ra hiệu cho cung nữ hầu hạ lôi nó ra ngoài (VTL:EM xin ban cho 2 chữ "ngu xuẩn" ạ)

(đúng là chị em giống nhau >.<)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nó dường như không để ý đến những lời đe dọa, thân nhiên nằm xuống đắp chăn rồi nhắm mắt lại và ngủ. (VTL: Ko sợ trời, ko sợ đất, chỉ sợ... thiếu ngủ)

Hai vị nữ tỳ thấy thế cũng chẳng biết làm gì, lúng túng đứng nhìn nhau rồi lại đến nhìn Tà Thiên Huyền.

Thiên Anh cùng Thanh Dương khẽ mỉm cười, cô bé không tệ, nhất định không phải tầm thường như người hầu. Nhưng nếu thế, cô bé đó là ai? Tại sao đêm qua lại đứng dưới mưa đến nỗi phun ra máu.

Quay lại đêm qua để xem vì sao 2 soái ca của chúng ta lại cứu nó nhé

Trong ánh sáng vàng nhạt từ một quả cầu phát ra, 2 cậu bé đang ngồi chăm chú nhìn vào một bát nước. Trên mặt nước hiện lên những khung cảnh quen thuộc. Những vườn hoa trong mưa, run rẩy trước cơn gió lạnh. Từng hàng cây ngã rạp trước những nhát kiếm sắc ngọt. Thân ảnh mặc đồ đen không ngừng tấn công một vị nam tử áo trắng phiêu phiêu. Dường như, vị nam tử đó không ý định tấn công mà chỉ tránh né. Rồi bất chợt, hắn nhảy lên cao,

nhếch môi, giọng nói băng lãnh:

- Ta biết các ngươi đang làm gì, dùng Thủy Thượng Kính này tìm chỗ của nàng rồi chăm sóc dùm ta.

Trong phòng, 2 cái bóng ngã đè lên nhau, hốt hoảng:

- Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sao lại biết Thủy Thượng Kính?

- Tìm người hắn nói đi.

Một khắc sau

- Thấy rồi, đây phải không? *****

Và đó chính là lý do vì sao 2 vị hoàng tử cao cao tại thượng này lại có thể biết được nó đang đứng dưới mưa.

***** - Tien ti, người của lâu nào?

Tà Thiên Huyền hét to, giống như muốn nó "chú ý".

Tà Thiên Huyền rất được chiều chuộng, nhất định sẽ không để nó yên thân. Trong Thiên Uyển này có rất nhiều lâu. Cô ta đều là khách quý của toàn bộ chỉ trừ một lâu: Hắc Điều Lâu. Vì nơi đó là của Âu Tinh Mặc, người có thể xoay chuyển toàn bộ Lục địa Trung Tâm. Sau tướng quân Âu Nhật Thiên, người đó là "Người thống trị Lục địa Trung Tâm" Tất nhiên, ai cũng biết, lục địa này hùng mạnh nhất thế giới. Dem toàn bộ khí tài cùng quân sự của 4 lục địa kia hợp lại cũng chỉ tương đương với 1/10 sức mạnh của lục địa này. Nơi này ngoại trừ Thiên Ảnh quốc có lãnh thổ rộng bằng 1/2 lục địa, thì những đất nước còn lại tuy là chỉ bằng 1/5 lãnh thổ của Thanh Nguyên quốc nhưng lại rộng lớn không thua kém mà còn có phần hơn các nước khác. Như vậy đủ thấy Lục địa Trung Tâm rộng lớn cỡ nào.

Tà Thiên Huyền biết, nếu mình xưng thứ hai ở Thiên Uyển này, người dám xưng thứ nhất chỉ có một: Âu Tinh Mặc. Tuy vậy, cô ta không tin con bé này lại là Âu Tinh Mặc, vì trang phục quá tầm thường cùng với khuôn mặt kia. Người ta xưng tụng Âu Tinh Mặc đẹp không thua mẫu thân của mình, nhưng khuôn mặt kia lại quá tầm thường, không xứng.

Âu Tinh Mặc nằm trên giường kê nhũ mào. Nó đã muốn tha cho cô ta, nhưng hình như cô ả muốn dẫm theo vết xe đổ của chị mình, thế cũng được, lần này, phải cho Tà gia biết, cái giá khi động vào Âu Tinh Mặc này.

Soạt...

Nó khẽ động mình, cựa người ngồi dậy:

- Nhiều lời...

Lại 2 chữ đó, nhưng lần này trong âm thanh chỉ là một sự vô định, không băng lãnh. Nó mở mắt liếc nhìn Tà Thiên Huyền, bây giờ, cô ta đã bị chọc cho giận đến hận không thể giết nó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chát...

Thêm một bên má nữa được đánh phấn hồng đậm vô cùng đẹp mắt.

Mọi người ngạc nhiên cùng sửng sốt. Tà Thiên Huyền dám đánh nó 2 lần? Dù nó thân phận gì đi nữa, thì cũng là được các hoàng tử cứu về. Như vậy, tức là người của hoàng tử, mà cô ta lại dám hành xử như thế? Tức là không xem hoàng tử ra gì.

Riêng nó lại vô cùng bình thản nhận món quà đó, dường như là đã biết trước vậy.

Anh Thiên thấy vậy phần nộ lên tiếng:

- Dừng lại, em có biết mình đang làm gì không?...

Lúc này, Tà Thiên Huyền mới ý thức được mình thất thố, liền cúi đầu, vẻ hối lỗi. Vài giọt nước trong suốt từ từ rơi xuống. Hai bàn tay thô ráp cứ vịn vịn làm cho người ta có cảm giác đáng thương.

Nó một thân bạch y nửa nằm nửa ngồi, uể oải lên tiếng, đôi mắt nhắm hờ lóe lên vài tia chế giễu. Coi như cô ta may mắn, hôm nay đừng ở đây.

- Được rồi, không sao...

.....

Hôm sau

Những tia nắng nhạt len lỏi vào trong phòng, trông thật ấm cúng. Trên chiếc giường chạm khắc tinh xảo, một cuộn tổng hợp giữa chăn và người đang yên vị.

Rầm...

Cánh cửa phòng bật mở một cách cực kì thô bạo. Những thân ảnh đi nhẹ như bay tiến đến gần chiếc giường.

Y Nhi nhẹ giọng gọi, tại sao tiểu thư của cô lại ở Phụng Lâu chứ, hơn nữa lại còn ngủ ngon lành thế này nữa.

- Tiểu thư, người dậy đi ạ. Hôm nay là ngày người đi đến Thư Các.

Thư Các là nơi để các tiểu thư thực nữ đọc sách, học cầm kì thi họa,.... cùng các hoàng tử học võ, văn thơ,...

Nó ngồi dậy, giọng nói như không quan tâm:

- Không đi.

2 từ đơn giản nhưng lại có sức sát thương rất lớn.

Không đi? Thư Các đâu phải là nơi thích thì đến, không thì đi? Nếu hôm nay không đi chính là coi thường các vị tiểu thư cùng công tử khác. Nhất định sau này sẽ đánh mất hảo cảm đối với tiểu thư.

.....

Sau một hồi giằng co kịch liệt, cuối cùng, nó đã chịu ngoan ngoãn đến Thư Các.

Ngay sau khi đặt chân lên bậc thang, liền nghe một giọng nói rất khó chịu.

- Người hầu của lâu nào mà lại được đặt chân đến Thư Các? Người đâu, đem cô ta lôi ra ngoài.

Khóe miệng Y Nhi giật mạnh. Người hầu? Lôi ra ngoài? Cô bé này thật sự gan to bằng trời mà. Tiểu thư nhà cô vừa mới đem toàn bộ cung phi hết thấy đi cực hình. Vậy mà vẫn có người dám chọc vào?

Âu Tinh Mặc tâm tình không rõ, chỉ cảm thấy rất thiếu ngủ, nên căn bản cũng không chú ý lời của Tả Thiên Huyền. Chỉ chung thủy với khuôn mặt vô cảm, lướt qua người cô ta.

Mà đám thị vệ nghe thấy những lời này lại cực kì kinh hoàng. Thiên Huyền tiểu thư lại dám bất kính với Tinh Mặc tiểu thư? Tuy hai người cách biệt nhau vài tuổi nhưng Tinh Mặc tiểu thư cho dù là ai cũng phải cung kính vài phần, bây giờ lại bảo cô là người hầu?

Bọn họ cũng đã từng nghe qua, chuyện Tinh Mặc tiểu thư đem toàn bộ phi tần hậu cung đi cực hình nên hoàn toàn ko dám có hành động vô lễ.

Tả Thiên Huyền thấy vậy vẫn không biết trời cao đất dày liền cao giọng:

- Các người làm gì mà đứng ngăn ra đó vậy, mau lôi con tiện tỳ đó ra ngoài cho bản tiểu thư.

Nó nhếch môi, đã cố ý cho qua thì lại còn muốn đâm vào. Thật đúng là không biết sống chết. Tuy vậy, nó vẫn bước đi như chẳng có gì.

Tả Thiên Huyền không biết, trong lúc cô ta đang kêu gào thì nó lại vạch ra một kế hoạch hoàn hảo để.... tiêu diệt toàn bộ Tả gia.

.....

Sau một buổi học đàn nhằm chán, nó đi ra vườn hoa, rồi lại nằm ngủ.

Cộp... cộp... cộp...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh nó.

Ngay lập tức, nó thức giấc. Nhưng thức giấc không có nghĩa là mở mắt lớn rồi bật dậy và la hét. Mà là nó lấy lại tâm trí nhưng vẫn còn nhắm mắt. Nó biết đây không phải là Y Nhi vì trên người Y Nhi ko có mùi hương này

Bộp...

Một bàn chân bé nhỏ đạp lên cánh tay trái của nó, rồi ko ngừng đè xuống.

Đau...

Nó vẫn cố gắng im lặng và nhắm mắt như đang ngủ. Cái đau này có đáng là gì so với nỗi đau sau này cả Tả gia cảm nhận. Nên coi như là một chút đền bù vậy.

Một âm thanh dường như được khuếch đại hết mức vang lên:

- Người dậy ngay cho bản tiểu thư....

Nó ngồi dậy, đôi mắt mơ màng y như của người vừa ngủ dậy. Khẽ liếc nhìn Tả Thiên Huyền rồi lại... nằm xuống ngủ tiếp.

Tả Thiên Huyền tức giận. Liền thô bạo kéo nó ra sau, nơi thường trà của các vị tiểu quan, nằm trên một cái vực. Có hơi nguy hiểm nhưng khung cảnh lại rất hữu tình nên nơi này chính là chỗ thường trà.

Mi tâm nó khẽ động, đưa nó đến chỗ đông người làm gì? Bình thường nó rất ghét những chỗ như thế này.

Tả Thiên Huyền nở một nụ cười độc ác, miệng phát ra những âm thanh khó nghe:

- Bản tiểu thư trước nay từng phạt người hầu chính là để bọn họ rơi xuống vực này, chết không toàn thây.

Dứt lời, nụ cười trên mặt như được kéo căng hết cỡ. Một tay túm lấy áo nó, tay còn lại nhắc bổng nó lên, lúi về phía vực thăm.

Âu Tinh Mặc nhẹ cười. Cô ta dám chứ? Sau khi biết thân phận của Âu Tinh Mặc này. Dám ngang nhiên giữa những vị tiểu quan kia, nó thật sự tò mò về thế lực của Tả gia rồi đấy.

- Người chết đi.

Tả Thiên Huyền thốt lên 3 chữ. Ngắn gọn nhưng lại vô cùng nhiều ý nghĩa.

Nó bất chợt nhận ra là mình đang rơi tự do không có thiết bị bảo hộ cùng với đại an toàn trên độ cao không thấy đáy. Mà những người xung quanh cũng không ai để ý, dường như đây là việc quá quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nó rơi xuống vực. Một cái vực không thấy đáy, gió thổi mạnh, khí lạnh. Nó nhắm mắt, nhớ lại bài học ở Thánh Huy. Thông thường, dưới mỗi cái vực như thế này, hoặc là rừng rậm, hoặc là sông sâu. Nó biết, với kỹ năng mình học được, chuyện leo lên vực hoàn toàn dễ dàng (VTL: Thấy chưa? Là dễ dàng đấy ạ, nếu là người khác thì...) Thở ra một hơi, cái vực này rất sâu, chắc còn lâu mới rớt xuống.

.....

Một canh giờ sau.

Liếc mắt xuống dưới, nó nhìn thấy một khu rừng.

Roạt...

Chiếc áo trắng đẹp đẽ bị nó xé ra không thương tiếc (áo vấy cỏ dại nhiều tầng nhiều lớp nha, đừng nghĩ chị ấy ko mặc gì ạ)

Bụp...

Nó rớt xuống một cái cây rất lớn, trông như là đã nhiều năm. Quần cái áo xung quanh một cái cành, nó giữ nguyên trạng thái... lơ lửng cách mặt đất vài thước. Nhìn xuống đất, thả lỏng tay, nó rơi xuống.

Bụp...

Cái mông tội nghiệp tiếp đất một cách rất không thể đẹp mắt hơn.

Áo váy tôi tả. Gương mặt lạnh như băng. Ánh mắt mơ màng như vừa ngủ dậy. Làn da trắng hồng đầy những vết xước. Những ngón tay thon dài đang nghịch nghịch cái trâm cài. Mái tóc xõa ra, rủ xuống che đi cánh mũi đang phập phồng tức giận.

Âu Tinh Mặc trước nay rất ghét bị đau cũng rất ít bị thương. Bây giờ lại bị rơi xuống vực mà nó lại không nhớ là đã đắc tội gì cô ta, thật sự là tức giận.

.....

Nó lết cái thân tàn đi dọc theo một dòng sông.

Rào... rào...

Tiếng nước chảy mạnh, thu hút được sự chú ý của ai đó. Nó đi tiếp, lại gần nơi phát ra âm thanh.

Một thác nước.

Những dòng nước trong vắt chảy xuống. Cuộn bọt tung trắng một dải dài. Tia sáng mặt trời lấp lánh. Vài chiếc cầu vồng nhỏ hiện lên. Gió lạnh.

Soạt.. soạt...

Nó ngồi bên cạnh chiếc hồ dưới thác, thả chân xuống nước lạnh, quấy.

Ùm...

Từ dưới nước, một bóng người trôi lên một cách bất ngờ.

Hắn quay lại, nhìn nó, cũng bất ngờ không kém.

Những giọt nước lăn xuống theo những đường cong cơ thể đầy quyến rũ. Mái tóc dính nước áp chặt vào mặt. Đôi mắt hẹp dài sắc lạnh. Chiếc môi mỏng nhếch lên như có như không. Làn da trắng bệch chảy một vết dài huyết sắc.

Nó bất chợt mở miệng:

- Lâu rồi không gặp, tên nguoi? (Mới có 3 hôm mà chị bảo là lâu rồi á?)

Hắn nhìn nó, vẻ vui mừng không giấu diếm hiện lên trong đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hắn nhìn nó một lúc, khẽ nở nụ cười rồi lắc đầu.

Lâu không gặp? Mới 3 ngày thôi mà, nó nhớ hắn hay vì trí nhớ nó quá kém đến mức này?

Nó nhìn hắn, không che giấu sự nghi ngờ.

Không nghi ngờ sao được khi nó không biết hắn là ai. Nó hỏi hắn, hắn cũng chỉ lắc đầu rồi im lặng. Đối với người như vậy, thập phần không nên tin tưởng. Nhưng ngay từ khi mới gặp hắn, nó đã có một cảm giác vô cùng thân thiết. Nhìn vào nhãn huyết (đôi mắt màu máu) của hắn, nó lại cảm thấy vô cùng an toàn.

Nó cười, lần đầu tiên trong 8 năm nay nó cười một cách vui vẻ thật sự (tính theo thời gian ở hiện đại ấy, chị ấy mới về đây chưa được một tháng mà)

Nụ cười này như tỏa nắng. Đôi môi vẽ lên một đường cong tuyệt hảo. Mái tóc bay trong gió, làm cho khuôn mặt thêm đáng yêu.

Hắn chăm chú nhìn nó, nhìn nụ cười này. Hắn biết, nó là người lạnh lùng vô cảm, những giờ phút này, nó cười, có phải chăng là hắn đã tiến được một bước vào trái tim đã đóng lại của nó? Hắn ngay từ lần đầu tiên gặp nó đã đem trái tim này trao lại cho nó. Một tiểu oa nhi (trẻ con) xinh đẹp, băng lãnh, nhưng lại không hắt hủi hắn, đến bên cạnh hắn, để hắn che chở rồi vì hắn đứng dưới mưa suốt 2 canh giờ. Hắn thật sự không thể rời khỏi nó.

Bụp...

Thân thể cao lớn bỗng hóa nhỏ, bây giờ hần với lúc gặp nó không khác nhau. Vẫn là hình dáng tà mị đó, nhưng ánh mắt, lại ảm áp vô cùng.

Nó chạy lại ôm hần. Ôm thật chặt, sợ như để một bảo vật trân quý nhất trên đời. Rồi nó thấy, vai áo hơi ướt, hần khóc!!!

- Tội xin lỗi.

3 chữ cùng giọt nước mắt.

Nó hiểu hần, hần không nói nhiều, chỉ khi ở trước mặt nó, hần mới để lộ ra bộ dạng này. Nhưng, nó biết, hần rất mạnh mẽ, mạnh đến mức, nó cũng biết đâu là giới hạn.

Nó muốn hần có một cái tên, một thân phận, muốn hần ở bên cạnh mình suốt đời. Liệu, với một người như nó, điều đó có là quá đáng?

- Tên người là Huyết Dạ vì mắt người rất đẹp.

Hần ngạc nhiên vì câu nói đó. Mắt hần đẹp sao? Thật sự? Hần chán ghét đôi mắt này, nhưng vì nó hần liền rất vui sướng.

Nó nằm xuống, đôi mắt nặng trĩu từ từ sụp xuống, bây giờ, nó muốn được nghỉ ngơi.

.....

Nó tỉnh dậy khi trời đã tối (ngủ nguyên ngày =")

Ọc..ọc ọc...

Âm thanh biểu tình của cái bụng vang lên rất có nghệ thuật khi nó theo... nhịp điệu. (đúng là cái gì của chị ấy cũng pro) Nó xoa bụng, nhìn xung quanh.

Một cái động.

Vách động phát ra những ánh sáng xanh kì lạ. Trên đó khắc những cổ ngữ mà nó không muốn đọc. Vài ngọn đuốc chập chờn trong gió lạnh (mùa hè sao lại có gió lạnh =") Nó nằm trên một mặt đá tương đối phẳng làm từ... thạch anh, trên người đắp một tấm chăn bằng tơ lụa mỏng. Trước mặt nó là một.. bàn đầy thức ăn.

Nó nhìn xung quanh tìm kiếm một hình ảnh.

Cộp... cộp..cộp...

Tiếng bước chân vang vọng một khúc động.

Nó ngược nhìn, là hần. Nó nằm xuống, môi mấp máy nói lên trạng thái của bản thân bây giờ:

- Đói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thân phận

Hần phì cười. Nó lại có lúc trẻ con như vậy? Cũng không sao, hần không thích nó suốt ngày lạnh lùng, không chút biểu cảm. Nhưng bắt quá, bộc lộ này, chỉ trước mặt hần mới có thể thường thức.

Lấy một ít đồ ăn trên bàn, hần âu yếm nhìn nó rồi... bỏ vào miệng mình. Nó cũng không quan tâm, đến trước bàn, ngồi ăn thật thur thả.

Y Nhi sau một ngày trời vất vả tìm kiếm tiểu thư lá ngọc cành vàng mà... công toi, liền đến Thượng Đình (là cái chỗ uống trà ấy). Nếu hỏi vì sao thì đây là chỗ duy nhất cô chưa tìm đến và tiểu thư của cô cũng rất thích uống trà.

- Tà Thiên Huyền lại phô trương thế lực của Tà gia lúc trưa đấy.

- Cho dù thế lực có lớn mạnh đến đâu cũng sẽ bị suy tàn thôi..

- Nhưng mà hình như cô gái lúc trưa còn khá nhỏ, bộ bạch y đó cũng rất đẹp, chỉ tiếc...

Một đoạn đối thoại ngắn, nhưng khi lọt vào tai Y Nhi lại thành chuyện lớn.

Tiểu thư nhà cô nha, cũng là bạch y phiêu phiêu, cũng rất nhỏ, mà ở Thụ Các này, rất hiếm ai như thế nha.

- Tiểu thư, cho nô tỳ mạn phép... (VTL: và sau, chuyện gì ai cũng biết nha)

Y Nhi như cảm thấy bầu trời đang sụp xuống, mặt đất cũng đang lún xuống, cây cối cũng đang gãy đổ. Tại sao? Tại sao a? Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn là đây sao? Mà Tả Thiên Huyền đó cũng thật quá ngu ngốc đi, vạn người sao lại chọn trúng tiểu thư nhà cô chứ?

Y Nhi lại gần cái vực, nhìn xuống.

Không đây a, rất sâu đó nha. Sương mờ mịt phía cuối vực. Thấp thoáng vài cái bóng trắng cứ đung đưa a. Đáng sợ thật phần nha. Từng luồng gió lạnh thổi lên, Y Nhi như cảm thấy da mặt đông cứng. Mái tóc mềm như tơ bay ngược lên trời. Từng ngọn hàn khí bốc lên, màu trắng nha, đảm bảo rất lạnh nha.

Da đầu ai đó khẽ run. Lạnh thế này cho dù rơi xuống dưới mạng lớn mà không chết thì cũng là đóng băng mà chết nha. Tiểu thư nhà cô lại chưa học ma pháp, làm sao mà sống sót? Nghe đồn, Thiên Uyển rất nhiều yêu ma nha, mà cũng cực kì tàn bạo, hung ác đó. Nếu tiểu thư mà xui xẻo gặp Thiên Ma thì chết không toàn thây.

Môi Y Nhi mấp máy, một quãng sáng mờ nhạt từ trong mắt cô chiếu thẳng xuống dưới vực. Một lúc lâu sau, cô nở nụ cười nhẹ nhõm, vậy là có thể yên tâm đi tính sổ với người to gan đó rồi.

.....

Sau một lúc tìm kiếm "vật vả" (phét lác vừa thui, cứ dùng "Thiên thượng nhãn" là ra mà) Y Nhi nở nụ cười nhẹ.

Nói cười thì cũng không phải là cười, nói không cười thì cũng không đúng. Cái này là nửa cười nửa không? Nửa khoe miệng nhếch lên, đôi môi đỏ như máu. Cảm giác thật ghê rợn.

.....

Y Nhi ngồi thưởng trà trên ghế, nhàn nhã nhìn "cảnh đẹp" trước mặt.

Tả Thiên Huyền đau khổ, sống không bằng chết. Rốt cuộc thì thị vệ, nô tỳ của cô ta bẹp dí ở cái xô nào rồi? Sau lại để cô ta rơi vào tình trạng này.

Mất miệng không thể nhắm lại, khó chịu mà khổ sở vô cùng. Cô ta lại bị điểm huyết cam, giờ phút này, một chữ cũng không thể nói. Tay chân bị trói chặt, mà cho dù không trói thì bản thân cũng không thể cử động.

Dưới chân cô ta là một đám sâu bọ lúc nhúc. Những con vật ghê tởm đó khiến cô ta muốn ói nhưng bây giờ, nó đang dần dần được gấp bỏ lên tóc cô, y phục của cô. Cảm giác kinh hoàng rồi sau đó là sợ hãi và phẫn nộ. Cô ta là ai chứ? Tả Thiên Huyền đấy. Tiểu thư Tả gia đấy (lớn quá, sợ quá, em nói thật, chị như con kiến đối với chị Tinh Mặc đấy)

Huyết cam được giải!

Tả Thiên Huyền nhìn Y Nhi rồi cười mỉa mai:

- Ngươi có biết bốn tiểu thư là ai?

Y Nhi thở ra một hơi rồi đắm chiều nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Giọng nói nhẹ nhàng, thân nhiên như đối với cô, nó chẳng là gì hết:

- Tả Thiên Huyền.

Lần này, Tả thiên Huyền đã thông minh hơn một chút, liền lờ mờ đoán ra người này có thân phận không nhỏ. Cùng với khí chất và dáng vẻ thư thái, cô ta chắc chắn, mình đã đụng nhầm người. Nhưng đường đường là tiểu thư thư Tả gia, đâu có chuyện cô ta nhượng bộ, vả chăng, đây chưa chắc đã là nhân vật lớn.

- Ngươi muốn bao nhiêu bạc?

Tự cô ta cảm thấy câu hỏi này khá buồn cười. Người ta cũng là thân phận cao quý, bao nhiêu bạc thì đủ? Đúng là xúc phạm nhân phẩm trăm trọng mà.

Y Nhi khinh thường nhìn cô ta, quả thật là siêu cấp ngu dốt hay chỉ là giả vờ? Bạc? Chỉ sợ đem toàn bộ Tả gia mang đi bán cũng chưa đủ. Lời nói lạnh nhạt, vẫn là đáng vẻ không quan tâm như trước.

- Vạn phần ngu ngốc.

Tả Thiên Huyền cũng biết trước cô sẽ nói câu này, liền lập tức đáp trả:

- Người muốn gì? Bốn tiểu thư đều có thể đáp ứng.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp của Tả Thiên Huyền, nụ cười trên mặt càng lúc càng đậm.

- Đắc tội với Âu Tiểu thư, thật khó tha.

Tả Thiên Huyền choáng váng, cô ta đã bao giờ gặp người thân phận cao quý đó?

- Nói xàm.

Y Nhi nhẹ lắc tách trà, miệng mấp máy:

- Người lúc trưa cô đẩy xuống vực chính là tiểu thư.

- Âu Tinh Mặc?!!

Tả Thiên Huyền rống to, dường như là không tin vào tai mình. Vạn nhất sao lại là Âu Tinh Mặc? Cô ta một chút phong thái, nhan sắc cũng không có, tại sao lại là Âu Tinh Mặc? Thật hoang đường, không, nhất định đây không phải sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Giác ngủ 9 năm

Nhấp tách trà còn nóng, từng chút từng chút một. Tốc độ của cô, giống như cấp độ Tả Thiên Huyền đau khổ. Càng chậm càng đau, tách trà ngày một voi và nổi đau ngày một nhiều. Một ngụm nữa, là sẽ hết tách trà, và khi giọt trà cuối cùng vào miệng cô, là lúc, Tả Thiên Huyền phải chết.

Cái đau này là quá sức đối với cô ta-Tả Thiên Huyền. Một thiên kim suốt ngày chỉ học thêu thùa, ngồi nhà có người hầu hạ, học ma pháp cũng là nâng như trứng, hứng như hoa thì đâu biết cảm giác "vạn kiếp xuyên tim"

- Uà.....aaaaaaaaaaaa.....

Nhấn máy. Y Nhi từng nghe đủ loại âm thanh nhưng kinh khủng đến thế này thì đây là lần đầu. Chị của cô ta, Tả Thác Huyền luôn biết nói những lời đường mật nhưng người em này, quả thật, không được bằng một cái móng tay của chị. Tả Thác Huyền mưu mô xảo quyệt, lại cực kì độc ác, chỉ có điểm này là Tả Thiên Huyền giống với chị mình.

Nụ cười trên mặt từ tàn nhẫn, dã man, bây giờ lại là chế nhạo, khinh bỉ. Y Nhi cô khinh người vì đủ loại lý do, nhưng khinh đến tột cùng lại chỉ có một mình Tả Thác Huyền.

Cô ta năm lần bảy lượt hành hạ tiểu thư, không những không biết thân biết phận mà lại còn cao giọng lớn tiếng quát mắng. Không biết là vì Tả Gia thế lực lớn chống đỡ hay cô ta ngu ngốc đây. Đắc tội với Âu Tinh Mặc mà vẫn còn sống tới bây giờ, lại là phi tần được sủng ái ở hậu cung, tiểu thư đã quá nương tay rồi.

Cô mãi đắm chìm trong những mớ suy nghĩ hỗn độn, lại lơ đãng không chú tâm duy trì ma pháp....

Đùng....

Tiếng nổ vang trời thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng cũng chẳng ai quan tâm. Chuyện này thật sự bình thường. Xung quanh Thiên Uyển có kết giới chống ác linh (ma quái) nên trong này tuyệt đối an toàn. Tuy nhiên, đôi lúc, bọn chúng quá phách lại gây ra những nổ lớn như vậy.

Tả Thiên Huyền dù đau đớn cũng phải níu kéo chút tỉnh táo cuối cùng của mình. Cố gắng vùng vẫy thoát khỏi một dải lụa màu đỏ như máu. Nhưng đâu có dễ, tuy cô ta là dòng dõi thiên phú ma pháp, nhưng mà, Y Nhi cũng đâu phải người thường. Huống chi, cô ta lại học không đến nơi đến chốn.

Cảm giác rơi tự do cô ta đã hiểu, Rất đáng sợ, lại hối hận về việc mình làm dẫn đến hậu quả này.

Luồng gió lạnh buốt xộc vào thân, thức tỉnh cô khỏi hôn mê. Thấy mình đang rơi xuống một cái hố sâu, cô tùy tiện tìm một chỗ lấy đà rồi dùng khinh công nhẩy lên khỏi hố.

Không khỏi thắc mắc về vụ nổ này, đây không phải nơi giảng kết giới của ngôi nhà cô dùng để tra tấn Tả Thiên Huyền. Trong đầu cô bây giờ lóe lên một ý nghĩ Dịch không? (tương tự dịch chuyển tức thời á) Ma pháp của cô trước nay chỉ đứng sau một người Dương Y Băng Nhã (mẹ của chị Tinh Mặc, sự phụ của chị Y Nhi) bây giờ bà đã chết cô là Thiên hạ Vô địch nhưng dù có giỏi đến đâu, thì cũng chỉ có "Thuần huyết Ma pháp" (người có tố chất thiên tài ma pháp á) mới có thể Dịch không. Sao cô lại làm được?

Y Nhi biết, mình không phải "Thuần huyết Ma pháp" mà cùng lắm chỉ là "Nhất tôn Ma pháp" (mạnh nhất á, thuần huyết là trường hợp ngoại lệ nên mới mạnh hơn thôi)

Liếc mắt xung quanh, Y Nhi nhận ra, mình đang ngồi trong một cái động. Mặc dù rất đau nhưng cô vẫn cố gắng đứng dậy, quan sát xung quanh.

Cộp...cộp..cộp...

Tiếng bước chân vọng lại trong không gian tối đen, tĩnh mịch. Nhưng âm thanh của gió luân qua các khe đá khiến người ta không khỏi lạnh người. Tiếng nước chảy, rơi xuống rồi va đập với mặt nền buốt lạnh càng thêm phần đáng sợ. Ngon gió lạnh thổi vào.

Y Nhi thán nhiên như không có gì, chẳng qua là cô đã đến nhiều nơi còn đáng sợ hơn chỗ này.

Những ánh sáng chớp chớp bay múa trong không gian kì bí.

Y Nhi lại gần, ngạc nhiên.

Một thân ảnh bé nhỏ nằm trên một khối ngọc mặt nhẵn. Đó chẳng là ai khác: Âu Tinh Mặc.

- Tiểu thư....

.....

9 năm sau.

Trong một căn phòng tràn ngập ánh sáng, một thiên thần đang say ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thức giấc

Làn da trắng bệch do thiếu ánh sáng. Đôi môi mỏng màu hồng nhợt nhạt. Mái tóc xõa trên gối, dòng suối đen bao xung quanh thân hình bé nhỏ. Rèm mi dài, rũ xuống. Cái mũi nhỏ xinh đang phập phồng một cách yếu ớt. Toàn thân toát lên một vẻ thiếu sinh khí.

Anh Thiên ngồi bên giường, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chú vào người con gái trước mặt. Anh cao lớn, mái tóc đen búi lại rất cẩn thận. Vài lọn tóc xõa xuống mặt, trông vô cùng yêu nghiệt nha. Đôi mắt nhắm lại mệt mỏi.

Anh là Thái tử Tinh Quốc, thông minh tuyệt đỉnh, trường chừng nhưng tim đã hóa đá nhưng sao lại rơi vào lưới tình thế này? Anh hành xử tàn độc, giết người không ghê tay, nhưng 9 năm trước, cô bé này lại đến một cách bất ngờ. Bước vào tìm anh không cần xin phép.

Một hình bóng bé nhỏ, run rẩy, nhưng lại bí ẩn khiến anh thích thú, tò mò. Rồi một đêm hôn mê khiến anh lo lắng, lúc đó, anh tự hỏi phải chăng trái tim mình đã trúng độc. Một loại độc mang tên "Tình yêu". (cái này nói thế chứ thực ra, nói thẳng là "tiếng sét ái tình")

Anh không biết cô bé này lại là Âu Tinh Mặc, lúc nghe nói là Tinh Mặc, anh cũng không quan tâm lắm, cứ ngỡ cô bé là người hầu (VTL: hầu hầu cái đầu anh á, thân phận thế mà đi hầu ak?) Không ngờ lại là cô ấy.

- Em còn muốn ngủ đến bao giờ nữa? Đã chín năm rồi, chín năm đối với tôi là Địa Ngục, xin em, hãy tỉnh dậy.

Anh là vô tình âm hiểm, nhưng đối với cô, chỉ là một lòng chung thủy, chờ đợi. 9 năm không dài cũng không ngắn, nhưng đủ để thách thức một trái tim. Anh đã vượt qua rồi đó, nhưng tại sao, nó còn chưa tỉnh dậy.

Âu Tinh Mặc nằm trên giường, nghe toàn bộ lời anh nói.

9 năm nay, nó vốn dĩ là không hề "ngủ". 9 năm trước, vì tiêu diệt toàn bộ Tả gia nên mới giả vờ. Tuy đã đạt được mục đích nhưng lại không tỉnh dậy, vì sao?

Khi rơi xuống động đó, nó đọc những cổ ngữ trên vách động: Bí kíp võ công, ma pháp, lại còn là bản đồ dẫn đường đến chỗ cất giấu kho báu và những chuyện tuyệt mật về Diễm Thiên giáo, lại còn chỉ cách điều hành, liên lạc.

Nó điều hành Diễm Thiên giáo, lập ra Tử Dạ sơn trang chuyên về đá quý, kim hoàn, Hỏa Thi môn để kinh doanh đủ loại mặt hàng, nắm quyền thống trị cùng với Diễm Thiên giáo, Tử Dạ sơn trang có mối quan hệ rất mật thiết đối với triều đình.

Lúc tiếp quản Diễm Thiên giáo, rất nhiều người không tin vào năng lực của nó, thời gian đã chứng minh tất cả. Lúc lập lên những môn và son trang đó, có nhiều người thêm khát vị trí đứng đầu. Nó đã giết tất cả, phương châm bất hủ:

- Diệt cỏ phải diệt tận gốc

- Thương người sẽ hại mình.

Hàng đêm, khi mọi người đã ngủ, nó giải quyết công việc và luyện ma pháp, võ công. Việc này rất vất vả, phải che giấu suốt một quãng thời gian dài như vậy, thật sự rất mệt mỏi. Nhưng lại chẳng là gì đối với nó.

Trên giang hồ nó lấy cái tên: Hắc Dã.

Không ai biết người này là gái hay trai, già hay trẻ, chỉ biết, quyền lực của người này đối với Âu Tinh Mặc, có thể ngang ngửa nhau.

Nó nhắm mắt, môi khẽ động, đã đến lúc hạ màn 1 rồi. Tinh dậy nào!

Những ngón tay gầy khê động, đôi mắt mở ra một cách mệt nhọc. Gì chứ, đêm qua, nó mới phải đi giải quyết lũ tạo phản ở Tử Dạ mà bây giờ phải tỉnh dậy rồi à? Đối với người yêu ngủ như mạng thì đúng là không chấp nhận được nha. Bực mình quá đi, nhưng đã lỡ diễn rồi, phải diễn sao cho hoàn hảo chứ.

Anh Thiên nhìn thấy những dấu hiệu báo: "Tôi tỉnh rồi này, tôi đã tỉnh rồi đó, mọi người mau mở tiệc ăn mừng đi, tôi là người quan trọng đó" của nó, lập tức vui mừng, nói:

- Tinh Mặc, em tỉnh rồi sao? Em thật sự tỉnh rồi sao?

Mở đôi mắt khác lạ (cái trông mắt á) nhìn chăm chăm vào người con trai anh tuần trước mặt, nó nhếch môi cười nhạt:

- Người là ai?

Anh Thiên cười khỏ, ân nhân cứu mạng 9 năm trước mà không nhớ sao? Cũng phải, nàng lạnh lùng như vậy, thì sao có thể nhớ một người mới chỉ gặp 1 lần chứ. Mà chuyện đó cũng đã qua đi 9 năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trả nợ.

Đáp lại câu hỏi lạnh lùng của nó, là một nụ cười? Lại có phần... bất đắc dĩ? Cái gì thế này? Anh ta làm cô dậy giữa chừng rồi khi cô hỏi lại lắc đầu? Người gì thế này?

Trong lúc cô đang đắm chìm vào thế giới của mình thì một câu nói kéo cô trở lại hiện thực.

- Quên tôi rồi sao? Công chúa?

Nó nhìn thẳng vào anh, không do dự, dấu điểm. Đôi môi mỏng từ từ lên xuống:

- Chúng ta quen nhau?

- 9 năm trước, tôi cứu mạng em.

Anh Thiên nhẹ nhàng nhắc nhở, nhưng thật sự thì trong lòng lại rất nặng nề. Anh yêu cô ngay từ khi mới gặp. 9 năm qua không một ngày không nhớ cô. Còn cô? Ngủ 9 năm dậy vẫn thờ ơ như thế, chẳng qua, có nói nhiều thêm một chút chăng?

Cô ngồi trên giường, đôi mắt như muốn sụp xuống, chui vào trong chăn ngủ tiếp. Nhưng chợt nghe đến lời này, thì tinh táo lạ thường.

Người cứu mạng cô? Đời này của cô ghét nhất nợ người ta bất kì cái gì, nên, món nợ này, cô không muốn.

- Anh muốn gì?

Giọng nói lạnh lạnh vang lên, sự lãnh đạm lộ rõ trong đôi mắt.

Anh Thiên nhìn cô, không phải chứ, cô lại suy ra anh là hạng người như thế? Suy nghĩ một lúc, anh nở nụ cười quỷ dị.

- Em nợ tôi một mạng, đời này của em hay là dùng thân xác báo đáp đi, về làm nương tử của tôi.

Âu Tinh Mặc nghe câu trả lời này cũng chẳng có biểu cảm gì. Chỉ gục đầu nhắm mắt. Làm vợ anh ta? Hóa ra cũng chỉ là người như vậy, uổng cho cô nghĩ anh ta người tốt cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bảo vật trấn quốc- Vật đòi hỏi

Anh Thiên biết trò đùa của mình có phần hơi quá, liền tự động đứng dậy ra về. Nhưng, một bàn tay nhỏ nhấn lại nút kéo anh. Anh kinh ngạc, nhưng không nghĩa là vui mừng. Cô ra sao chẳng lẽ anh còn không biết. Tuy chỉ mới gặp một lần nhưng việc cô hành hạ phi tần hậu cung hay chuyện cô đem Tả Gia một lần giết sạch. Con người này, thật thâm hiểm. Tuy nhiên, anh vẫn thích, vẫn yêu. Đã có lần anh tự hỏi, phải chăng là ông trời đang trêu đùa anh. Cho anh một tình yêu như thế này.

- Em muốn gì?

Nó cũng biết đây chỉ là một câu bông đùa thông thường. Và ả ý đằng sau đó, nó đâu ngu mà không nhận ra.

Anh ta yêu nó. Đáng tiếc, nó không yêu anh ta, nó cũng chẳng yêu hẳn. Đơn giản là đồng cảm và... tội nghiệp. Với hắn, có lẽ là vượt trên mức đó một chút, vẫn chưa phải là tình yêu.

Nó mỉm cười, nụ cười này như cười như không, quyến rũ chúng sinh, mê hoặc vạn vật. Vào mắt anh thì chỉ có chữ "Nguy hiểm" để miêu tả nụ cười vạn người mê này.

- Mang cho ta ngọc Nguyệt Vô.

Bảo vật trấn quốc của Tinh Quốc, mỗi năm sẽ ban cho Tinh Quốc một điều ước, nhưng điều này không được trái với luân thường đạo lý, càng không được quá đáng, nếu không viên ngọc sẽ vỡ, mãi mãi không thể hàn gắn lại. Viên ngọc nếu bị mang ra khỏi Tinh Quốc, trong vòng một ngày nếu không mang trở lại, sẽ trở thành bảo vật của nước khác nên được bảo vệ vô cùng kỹ lưỡng. Chỉ có hoàng thượng biết nó ở đâu.

Anh không ngạc nhiên. Cô bé này, thật không đơn giản mà.

Anh sau này sẽ là vua của Tinh Quốc, nếu lập cô bé lên làm hoàng hậu, chắc chắn sẽ có những ý kiến trái chiều. Cô bé là hoàng hậu nhưng cũng là vương của Thiên Ảnh quốc, đầu gối ở trong hậu cung của Tinh Quốc. Sẽ bị những lão đại thần phản đối. Và tất nhiên, cái viên ngọc bảo vật kia sau khi phế hậu cũng sẽ vào tay cô luôn.

Còn giữ cô lại làm hậu? Cô sẽ về Thiên Ảnh quốc, tất nhiên, sẽ đem theo Nguyệt Vô, sau một ngày, nếu nó không nằm trên đất của Tinh Quốc thì... nó sẽ không còn là của Tinh Quốc nữa.

Thông minh, trọn vẹn đôi đường, dù có nhận hậu hay phế hậu, cô vẫn sẽ có trong tay viên ngọc đó.

Không tầm thường giống như những kẻ ngu ngốc cố ra vẻ mình hữu ích. Nó thật sự nguy hiểm theo mọi nghĩa, nếu cô làm hoàng hậu, mọi việc sẽ không còn có thể kiểm soát.

Anh không đáp, mà chỉ tiếp tục đi về. Ở lại nữa, không chừng anh còn mất luôn cả Tinh Quốc. Anh có hơi e sợ rồi đấy, nhưng, cô đâu biết, cô đã lại thành công khi câu dẫn anh lún thêm một tác vào cái bẫy "Tình yêu"

Cô đã tỉnh lại rồi, mọi người đều sẽ biết trong ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Công chúa hồi sinh

Nghe tin Âu Tinh Mặc tiểu thư tỉnh lại, toàn bộ các lều trong Thiên Uyển đều mang lễ vật đến chúc mừng (chị ấy luôn ở trong Thiên Uyển này nhé, sau khi giả vờ hôn mê cũng ở trong này, mỗi khi làm việc mới ra ngoài thôi)

Cái nhà kho vốn đã chật nay còn cơ hồ muốn nổ tung. Vàng bạc trân bảo tràn ra cả một nửa sân vườn. Cho nên hàng đêm, khi mà đốt đèn lên, những vật làm bằng kim loại ánh những tia sáng nhạt lên, đẹp mê hồn.

Âu Tinh Mặc ngồi bên cửa sổ, ngắm trăng nhàn nhạt. Bầu trời nhiều mây, che đi những ngôi sao đang tỏa sáng, chỉ còn lơ mơ hình dáng trăng khuyết sau màn mây trắng.

Âu Tinh Mặc trước nay rất thích những thứ mờ ám, không rõ ràng, như vậy mới khơi dậy được hứng thú của nó. Nhưng một khi đã biết đằng sau bức màn che giấu đó là thứ gì, nó tuyệt nhiên không còn hứng thú. Âu Tinh Mặc khác người ở những điểm không ai lý giải được. Cũng phải thôi, nó mà, đâu phải là người bình thường.

Một cái bóng đen mang mùi hương bạc hà thoang thoảng nhảy vào phòng. Khuôn mặt nó thoáng một nụ cười vui vẻ.

Hắn ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng như nâng niu bảo vật. Ôm nó một lúc, hắn mở miệng:

- Em... muốn thế nào?

Hắn biết lần này tinh dạc là ngoài ý muốn, nhưng đã lỡ rồi, vậy phải làm sao bây giờ?

- Tùy.

Một chữ thôi nhưng lại chỉ rõ hành động, cái này rõ ràng là bảo hắn tùy cơ ứng biến mà. Hắn cũng gật đầu, đành vậy.

Trong một căn phòng rộng lớn dát bạc, hai thân ảnh đứng gần nhau vô cùng thân mật. Nhưng, từ xa, sau phía cửa sổ, cách đó vài lần, một ánh mắt ghen tỵ.

Thanh âm tỏ lộ sự độc chiếm:

- Mặc Mặc, em... phải là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Tỷ Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.